KLUB NOVÝCH NEWCOMERS' CLUB

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 4, Vol. 29., duben-April 1995.

Nedávno navštívil jeden z našich čtenářů Kladsko /v Polsku/ a v tamním chrámu našel hrob prvního českého arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Kladsko patřilo k českým zemím a žije tam obyvatelstvo českého původu.

NÁROD MÁ SVŮJ JAZYK!

Stala se velice významná věc: byl kodifikován rusínský spisovný jazyk. Slavnostní akt se uskutečnil 27. ledna letošního roku v Bratislavě a zúčastnili se jej přední představitelé slovenských institucí, řeckokatolické i pravoslavné církve a řada hostů ze zahraničí. Hlavní zásluhu na této mimořádně důležité události měla Rusínská obroda, sdružení Rusínů žijících ve Slovenské republice.

Možná se někdo nad touto zprávou trochu pozastaví, zvláště příslušníci starší generace. Vždyť přece rusínština byla a je, proč se tedy musí znovu kodifikovat? Skutečnost je však daleko složitější. Ano, rusínský jazyk skutečně existoval a prakticky existovat nepřestal. Rusíni tímto jazykem mluví od nepaměti. Za první republiky to byl jeden z vyučovacích jazyků na školách v těch regionech, kde žilo rusínské obyvatelstvo.

Jenže právě v tom je ten problém: V zemi, kde žilo Rusínů nejvíc, tj. na Podkarpatské Rusi, byli po roce 1945 jako národ škrtem pera zrušeni a jejich jazyk "úředně" zrušen rovněž. Jak jinak lze nazvat oficiální tvrzení, které vešlo v život po druhé světové válce - že Rusíni vlastně nejsou, že jsou jen Ukrajinci, a také jazyk je pouze ukrajinský? Tato verze bohužel nevyšla pouze z odborných diskusí jazykovědců či etnografů, ale ujala se vlády spolu s novou sovětskou mocí ... Byl nastolen jazyk ukrajinský spolu s vnucenou národností.

Během této dlouhé doby vyrostly nové generace, které nejenže zapomněly svou pravou národnost, ale hlavně jazyk. Ten strádal, protože ani literatura, ani školní vyučování mu nedodávaly životadárnou potravu. Naopak, byly do něj vnášeny cizorodé prvky, až se stalo - hlavně na Podkarpatské Rusi, že se původní řeč ztrácela pod nánosem jazyka "vládnoucího".

Až když pominula vláda komunismu, bylo možno - alespoň na Slovensku - znovu usilovat o znovuzrození národa i jazyka. Byla to práce nezbytná, neboť jedním z argumentů Ukrajinců proti "rusínismu" se stalo právě tvrzení, že tato národnost přece neexistuje, protože nemá vlastní jazyk. Avšak fakt, že lidé na svou národnost ani jazyk nezapomněli, je doložitelná nejen sílícím rusínským uvědoměním obyvatelstva Podkarpatské Rusi už od počátku roku 1990, ale také přesvědčivými doklady na Slovensku. Např. výsledky sčítání lidu v r. 1991, kdy se k rusínské národnosti přihlásilo víc lidí než k ukrajinské a kolonku mateřský jazyk vyplnilo na 50 tisíc občanů slovem "rusínský".

Slavnostní akt v Bratislavě byl událostí odbornou a politickou zároveň. Tou možná především. Byl to současně svátek všech Rusínů jako národa, a věříme, že přinese posilu a podporu i Rusínům na Podkarpatské Rusi.

AGÁTA PILÁTOVÁ

Protektorátní prezident Hácha dostane pamětní desku

TRHOVÉ SVINY – Městské zastupitelstvo Trhových Svinů na Českobudějovicku rozhodlo na úterní řádné schůzi zřídit pamětní desku svému rodákovi, bývalému prezidentovi tzv. druhé Československé republiky a státnímu prezidentovi Protektorátu Čechy a Morava Emilu Háchovi.

V textu na bronzové desce o rozměrech 70x50 centimetrů bude kromě Háchových osobních dat a připomenuti jeho činnosti uvedena i věta „jako tzv. státní prezident se v nelehké době od 15. 3. 1939 snažil o uchování české národní svébytnosti".

Emil Hácha po nátlaku podepsal 15. března 1939 v Berlíně dokument o okupaci českých zemí a vytvoření Protektorátu Čechy a Morava a jeho začlenění do Velkoněmecké říše. V květnu 1945 byl zatčen a zemřel 1. června 1945 ve vyšetřovací vazbě.

Zakazovací vyhlášky nahrávají KSČM

V únoru schválilo městské zastupitelstvo v Brně protikomunistickou vyhlášku, nyní je na řadě Ostrava. 29. března se bude zasedání Zastupitelstva města Ostravy zabývat „Předlohou závazné vyhlášky o zákazu komunistické, nacistické, fašistické a rasistické propagandy na území města". V Brně je za propagaci komunismu pokuta 500 korun, ale zatím ji není nikdo s to vybrat. Za namalování srpu a kladiva a možná i třešniček na zeď budou městští strážníci povinni zasáhnout. Stanovy dnešních českých komunistických stran však nesmí obsahovat neústavní kroky, např. násilnou změnu režimu, jinak by nemohly být registrovány. Může se tedy stát, že připravovaná demonstrace komunistů 29. dubna, v den 50. výročí osvobození Ostravy, bude v důsledku vyhlášky považována za protiprávní, takže strážníci zasáhnou, ale protože půjde o členy legální strany, policisté je budou povinni bránit, neboť by došlo k omezení jejich zákonných a občanských práv. V ten den by měli být raději všichni ve službě beze zbraní.

Komunisté si vždycky přisvojovali všechny zásluhy v protinacistickém odboji, to je známá věc. Tuto praxi neopustí ani letos. Ale ze zkušeností víme, že speciální vyhlášky proti „rudým" jim vlastně dělají velice dobrou reklamu, protože je stavějí do falešné role pronásledovaných a hodných politování. A to snad nikdo nechce.

JIŘÍ POSPÍŠIL

Why I've Had It With Multiculturalism

SONJA SINCLAIR

"YOU CAN say it," my friends tell me. "We can't – we would be called racist."

The reason *I* can say it, it seems, is that I am a Canadian by adoption rather than by birth. And what I can say, what many of us "ethnics" have been quietly saying for years, is that we are sick of newcomers demanding that Canada adopt their customs and their languages, rather than the other way around.

Those of us who left our original homelands have no business complaining because the country that offered us a refuge happens to be different from the one we left behind. That does not mean we should not criticize things we believe to be wrong. Neither does it mean we should forget where we came from or, if we choose, not keep our native language and our culture alive. What we should not expect is the government to do it for us and foot the bill.

Is it possible that some ethnic Canadians have forgotten why they came here? Many of us wanted to get as far away as possible from prejudice, persecution, rigid class distinctions, economic hardship or whatever else had driven us from our homes. What attracted us to Canada was that it was the antithesis of what we had left behind.

Forty years ago, after the Soviet Army marched into Hungary and suppressed the people's uprising against the Communist regime, many of the freedom fighters fled to Yugoslavia. When Canada's ambassador visited the refugees in their camp, he was moved to find that they had painted on the walls pictures of angels carrying visas to Canada, Australia and the United States. Being allowed into Canada was the next best thing to being admitted to heaven. That is the way most of us felt at the time we arrived.

Whatever happens to people once they get here? Do they really expect to live, speak, dress and eat exactly the same way they did back home? Of course Canada has changed dramatically since we newcomers began arriving in large numbers after World War II. Many of these changes have been for the better, and I'd like to think that we have helped to bring them about. Fifty years ago Jews could not get a job in a bank, blacks and Orientals were barred from most residential neighbourhoods, and my mother's milkman was insulted when she asked him whether he had sour cream; his cream, he assured her, was always fresh.

Canada is a more tolerant, more cosmopolitan country than it was then, thanks partly to millions of immigrants. But this change was a recognition that injustices and prejudices had to be corrected and that some features of previously alien cultures were worth adopting.

It was not an attempt to perpetuate those cultures, certainly not at taxpayers' expense. It was understood that if "displaced persons" or "new Canadians" wanted to keep on speaking Czech or Italian or Chinese at home, or teach these languages to their children, good luck to them. But it was not up to the public to encourage, let alone finance, such linguistic accomplishments.

The multicultural pendulum swung out of control when politicians began wooing the ethnic vote with millions of dollars spent on teaching "heritage languages," organizing multicultural conferences and staging dance-and-song festivals. Raised in cosmopolitan Prague, I never wore a national costume until coming to Canada and being enlisted in some cultural extravaganza.

Before long, it seems, our schools may also be teaching "heritage religions." According to one parent quoted in a news report, he may have to go back to Syria unless his child can get free-of-charge Muslim instruction at school. Well, if he was looking for another Syria, perhaps he should not have come to Canada. He has no right to demand that his adoptive country conform to the customs he left behind.

It is good for people to retain a sentimental attachment to the country of their birth. Like millions of my former compatriots, I rejoiced when Czechoslovakia got rid of its Communist government. But in the final analysis, we all have to know where we belong.

If we want to continue enjoying the benefits of Canadian citizenship – and I have yet to meet an ethnic willing to surrender his Canadian passport – we'd better start promoting Canada, rather than the country we left behind. To quote a wise old uncle of mine: "You can't sit with one behind at two weddings."

SONJA SINCLAIR, a writer living in Toronto, immigrated to Canada during World War II. The postwar Communist takeover in Czechoslovakia reinforced her decision to make Canada her home.

READER'S DIGEST • *APRIL 1995*

Před 50ti lety vstoupil na půdu západních Čech slavný americký voják, velitel 3. americké armády, generál George C. Patton. Škoda, že nesměl osvobodit Prahu!

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávku inserátů, opravy adres a předplatné lze poslat na: "Kanadské Listy", 388 Atwater Ave., Mississauga, Ont. L5G 1J3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	$ 22:00
námořní, jako tiskopis ...	$ 24:00
USA, letecky ...	$ 28:00
námořní, letecky ...	$ 34:00

Na náměstí v České republice: Dobrovolné předplatné v korunách lze zaslat na adresu: Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 175, 250 63 Hostoky u Prahy.

IN MEMORIAM

Dne 16. prosince 1994 zemřel ve Wellington, Ont. /u Belleville/ krajan Vratislav A. Richter. Žil po celou řadu let na své farmě poblíž Arcadie, Florida a odtamtud podnikl řadu cest po různých zemích světa. Podle dokladů se narodil v Praze 14. ledna 1919 a podle jeho přítele ing. O. Havelky exotické země, specificky Afrika, ho přitahovaly od raného mládí. Oblíbil si dějepis a hlavně zeměpis. Se svou matkou dost cestoval. Studoval pilně francouzštinu, ale později i jiné jazyky, jako arabštinu. Těsně před válkou studoval ve Francii orientalistiku. Během německé okupace českých zemí se účastnil práce v podzemí. Byl několikrát vyšetřován Gestapem, ale vždy se z toho dostal a nikoho neprozradil. Účastnil se bojů v Praze v květnu 1945 a tvrdí se, že už tehdy začala jeho spolupráce s franc. tajnou službou. Do února 48 procestoval celou severní Afriku a z té doby pocházejí první jeho povídky. Po komunistickém puči odešel do Švýcarska, kde měl firmu dovážející exotické předměty z Afriky, hlavně z Alžírska. Když tam vypukla válka, emigroval do Kanady v r. 1954. S poměrně dobrou znalostí angličtiny se dostal do laboratoří letecké firmy Dellavilland v Torontě. A jak to bylo zvykem, koupil si v kanadské divočině farmu, kterou přestavěl. V té době se v Montrealu seznámil s rodinou Nesvadbovou a s nejmladší Marií se oženil, ač mezi nimi byl věkový rozdíl 20ti let. Bylo to šťastné manželství. Když mu v Praze zemřel otec, dostal svou matku, spisovatelku Čápovou-Richtrovou do Kanady. V té době otevřel v Torontě obchod s orientálním zbožím všeho druhu. Získal mezinárodní průkaz námořního kapitána a procestoval Indický oceán a až do ústí Amazonky v Brazilii. Ač byl původně spíš lovcem, stal se z něho ochránce přírody a zvířat. Jeho farma na Floridě byla útočištěm opuštěných zvířat. Uvítal změny ve staré vlasti v listopadu 89 a zařídil, že mnohé jeho knížky byly tam vydány anebo čekají na vydání. Nejpopulárnější jsou knihy: "Sedm kupců", "Povídky z afrických džunglí", "Údolí démonů", "Brána bohů". Celkem napsal přes 20 knih. Mimo cestopisů jsou mezi nimi detektivky a dokonce básně. Vratislav Richter měl všestranný talent. Jeho odchodem jsem ztratil vzácného přítele. Ing. O. Havelka.

Ze života krajanů

18ti-členná kapela "Brněnka" by ráda přiletěla zahrát našim krajanům na Masaryktownu během Českého a Slovenského Dne a během sokolského sletu. Hrála by za ubytování a stravu, ale na cestu nemá.. Když ne letos, snad příští rok? Adresa: Dirigent Jan Jílek, 789 75 Brníčko č. 75. /Z Brníčka pocházel Karel Gedoš./--Paul Svastal z Toronta se stal spolumajitelem hotelu Prachárna v Olomouci.--Český ministr ekonomie, Ing. Karel Dyba, navštívil 21.4. "Air and Travel Show" v Mississauga. Pochválil české stánky. Program spestřila "Moravanka".--Na Batavě zemřel známý krajan Karel Seif.--Kan.komentátor Peter Worthington jel se svou paní, která řídila, autem na Floridu. "Vyfasovali" pokuty za rychlou jízdu v hodnotě 250ti dolarů. Zdá se, že policajti v Tennesee a v Georgii se na podzim a na jaře plně soustřeďují na prohánění kanadských turistů a žďímají z nich pokuty v hotovosti a potvrzení o příjmu nedávají. Manželé Worthingtonovi příště poletí..--Několik našich fotografů-amatérů se účastnilo soutěže torontského "Staru" o nejlepší záběr roku. První cena: letenka pro 2 do Honkongu.--Nebývale okázalá byla ceremonie udělení kan.občanství 400 lidem v Royal Alexandra divadle. Hostitelem byl Ed Mirvish a hlavním řečníkem byl fed.ministr immigrace a občanství, Hon. Sergio Marchi, nar. v Argentině.--Na dotaz sdělujeme, že ing. Adolf Pluhař zemřel ve Winnipegu 6.12. 1990.--I naši milovníci přírody objevili Kortright Centre for Conservation poblíž Major Mackenzie Dr. a Islington. Otevřeno od 10ti do čtyř hodin.--Status "landed immigrant" stojí nyní 975:00 dolarů, žádost o kan.občanství vyžaduje poplatek 100:00 dol.--X.slet Sokolské župy kanadské bude od 22.6. do 25. 6. Letos vyjímečně bude Český a Slovenský Den na Masaryktownu v sobotu 24.6. Hlavní sletové vystoupení bude následující. den na Birchmount stadionu, roh B. a Kingston Rd.--Čechokanadané sourozenci Kateřina a Martin Tichých nestartovali jako sjezdaři na mistrovství ČR ve Špindl. Mlýně v březnu. Místo toho odletěli na mistrovství USA.--Z podnětu A. Wenzbauera z Winnipegu byla v Chotěboři odhalena pam. deska na počest prof. Fr. Boštíka. Celodenní program umožnil finančně A.W.--Canada má 29 mil. obyvatel a 40 ministrů v Ottawě; USA mají 260 mil. a jen 12 ministrů.--Jindřich Nesvadba oslaví letos v Que. "95", Pochází ze Suchonic na Hané.--Populární ve vanc. "Zpravodaji" je stať "Anna Kořenářka".--Máme materiál o uzavírání manželství v ČR. Článek rádi pošleme.--Plk. M. Stehlík bude 17.5. na sjezdu pronásledovaných voj.akademiků.--Manželé Foglovi se ozvali z Havaje. Přejeme jim to.--V Thornhill, Ont. zemřel 4.2. vědec, lovec, malíř, pěstitel orchidejí, dr. Ant. Bubeník, 82.-- Kan. firma MERFIN staví továrnu v Mikulově. Zaměstná 120 lidí.

Tuto tabulku vysvětlující původ slova "dollar" sestavil JUDr. Josef Morel/nar. 10.8.1910 v Sázavě, zemřel 23.4.1935 v Torontě/. Tabulka má název "The Romantic Pedigree of the Dollar". Málo lidí ví, že název vznikl v Čechách!

Sbírka na pomoc Sokolu v Chocni

Několik dnů před vánoci, v pátek 16. prosince 1994 večer, shořela (pravděpodobně následkem zkratu na elektrickém vedení) v Chocni na Tyršově náměstí sokolovna. Požár, největší v Chocni za uplynulých 165 let (od velkého požáru 29. srpna 1829), jenž se podařilo 14 hasičským sborům uhasit až kolem půlnoci, způsobil škodu odhadovanou na 40 milionů Kč (přibližně $ 2 mil.).

Sokol v Chocni zahájil ihned práce na znovuvybudování sokolovny, také sbírkou mezi svým členstvem, pomoc přislíbili zástupci České obce sokolské a Sokolské župy Východočeské-Pippichovy; při získání úvěru na krytí nákladů na opravu škod nabídl pomoc Městský úřad v Chocni v čele se starostou panem Culíkem, několik místních firem poskytlo bezplatnou pomoc při odstraňování škod, k sbírce na obnovu sokolovny zahájené studenty a profesory Obchodní akademie v Chocni se přidali další a Česká spořitelna v Chocni otevřela pro dary občanů na tento účel zvláštní účet.

Sokolská župa Kanadská rovněž vypisuje sbírku darů na pomoc Sokolu v Chocni v naší krajanské veřejnosti a zřídila pro tento účel zvláštní účet u krajanského peněžního ústavu, Kampeličky v Torontu. Šeky, vystavené na "Sokol-Choceň", mohou být zaslány na adresu: Sokol Canada, c/o Czechoslovak (Toronto) Credit Union, 740 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2J2, nebo na: Masaryk Memorial Institute, 450 Scarborough Golf Club Road, Scarborough, Ont. M1G 1H1. Výkaz výnosu sbírky bude zaslán ke zveřejnění v krajanském tisku.

TAJEMSTVÍ JANTAROVÉ KOMNATY

Mezi všelijakými záhadami, kterými se naše planeta jen hemží, je také záhada nepříliš stará a způsobená jen a jen lidmi. Je to záhada slavné a krásné Jantarové komnaty. Ovšem, je tu ještě i záhada výchozí suroviny – jantaru, a tak to vezměme radši popořádku. Jantar určitě většina z vás zná jako báječný materiál na všelijaké módní ozdobné doplňky, knoflíčky u košile, ozdoby do jehlic do kravaty, třeba i kufácké špičky na cigarety, ale hlavně na šperky. Jantarové šperky se nosí jako přívěsky na krku, v náramcích, prstenech a náušnicích. Jantar má většinou nazlátlou medovou barvu, jako by teplou – ale může být také červený, tmědý, mléčně bílý, ale i zelený a modrý. To však jenom výjimečně. Vždyť je to vlastně vzácná pravěká pryskyřice, ve které často uvízly různé druhy hmyzu, kousky kůry, jehličí nebo listy. A ty dávají jantarové hmotě jakýsi záhadný vnitřní život, všelijaké fantastické výtvory či obrazy. Jantar se nalézá na pobřeží Baltského moře jako vzpomínka na dávné jehličnaté lesy, které tam rostly před 40 – 60 miliony let...

A Jantarová komnata? Je to nejslavnější umělecké dílo, stvořené ze „slunečního kamene", jak se jantaru často přezdívá. Dal si ji zhotovit kurfiřt Friedrich krátce po tom, co se v roce 1701 nechal korunovat na prvního pruského krále – my tady připomeňme, že pruští králové se v minulém století pak stali německými císaři. Jantarová komnata byla dokončena roku 1709, měla 55 čtverečních metrů plochy, a říkalo se jí tak proto, že její stěny byly úplně obložené jantarovými deskami. Vyleštěná mozaika se střídala s reliéfovou výzdobou – reliéfy, jak víte, jsou takové ty vypouklé polosochy, co vystupují z plochy – v případě Jantarové komnaty to byly třeba krajinky, erby, monogramy, mušle a přímo řetězy květu. A všechno bylo – v miniatuře, v co nejdrobnějším provedení – z jantaru, vlastně z tenkých, skoro průsvitných destiček „slunečního kamene". Ty destičky byly podložené stříbrným tenounkým plechem, fólií, což ještě zvyšovalo působivost díla, protože ty sochařské výtvory se jakoby leskly...

Ovšem přece jen pracoval zub času. Křehké destičky začaly tu a tam opadávat, a tak postupně byla celá Jantarová komnata rozebraná a uložená do beden. A další pruský král Bedřich Vilém I. ji dokonce v roce 1716 daroval ruskému carovi Petru Velikému, kterého obdivoval a o jehož spojenectví stál. Komnata byla pak instalována v paláci v Carském Selu u Petrohradu a po opravách se zachovala v celé kráse – na plná dvě století. Až za druhé světové války obsadili palác Němci a komnatu nechali odvézt zpátky do pruského Královce, dnes Kaliningradu. Tam se jí lidé na zámku obdivovali až do března 1944.

A tady, právě před půlstoletím, začíná historie její záhady. Tehdy se ke Královci přibližná Rudá armáda a Němci prchali. Podle jedné verze jantarový zázrak putoval zpátky do beden a – zmizel. Podle druhé, podloženě deníkem jistého ruského důstojníka, pověřeného ochranou uměleckých památek, který byl tehdy odvelen do Královce, zničili komnatu vojáci, když zapálili zbytky zámku i s ní. Obě verze však jsou nedoložené. Navíc, podle druhé se v deníku uvádí, že důstojník „na vlastní oči viděl zuhelnatělé zbytky jantaru" – jenže jantar nezuhelnatí, při teplotách od 370 stupňů výš se vznítí a hoří jasným plamenem. Podle první verze byla komnata, vlastně její výzdoba zakopána nedaleko bývalého královského paláce pod jedno fontánou – jenže nenašla se tam. Jiné názory ji umisťují i na jiná místa, do šachty draselného dolu či na palubu výletní jachty, která se v lednu 1945 potopila nedaleko pobřeží u Slupska. Tam ji hledali potápěči, ale marně.

kultura

V Clevelandu měli slavnostní koncert,během kterého hráli symfonii dr.Oskara Morawetze "Diary of Anne Frank". /Zemřela v Bergen-Belsen 14 dní před osvobozením tábora Angličany.-- Mississauga bude mít elegantní "Living Arts Centre",dar federální vlády. Otevření se plánuje na podzim 97.--Naši senioři v Montreálu vyslechli 19.4.se zájmem přednášku prof.B.Jílkové o K. Čapkovi.--Ředitelem býv.Divadla Atelier v Praze je býv.rezident Ontária Josef Mara,64. --Jiří Škvor,známý básník poúnorového exilu pod jménem Pavel Javor, se narodil 24.6.1916 v Martinicích u Votic a zemřel 21.1.1981 v Montreálu. Patří na Slavín.--Kdo ví novou adresu pí A.Šejnohové, vdovy po diplomatovi a malíři J.Šejnohoví?

Štěpánská 35
Nové Město pražské

Před rokem a půl zde byl reminiscenční snídaní prezidenta Francouzské republiky F. Mitteranda s bývalými disidenty včetně presidenta ČR Havla a kolokviem i kulturní spolupráci domov - exil znovu otevřen Francouzský institut.

Ve foyeru naleznem desku s česko-francouzským nápisem: Institut Ernsta Denise, založen říjen 1920, postaven 1929-30, otevřen 1. 10. 1930 vyslancem v Praze Ch. B. Roux. Ano, někdejší Denisův ústav, jak je dodnes nazýván, má za sebou úctyhodných 64 let. Jméno Ernsta Denise mladým dnes mnoho neříká, Denisovo nádraží (pozdější Praha - Těšnov) pojmenované po tomto politikovi, jako symbolu spolupráce, je žel zbořené. V r. 1945 ústav se znovu ujal své misionářské úlohy a neustal ani po úředním uzavření v neblahých padesátých letech. Bohatá knihovna, filmová promítání a komorní výstavky, pro něž nacházel útočiště i mimo budovu, přitahovaly stovky návštěvníků a jména některých ředitelů a pracovníků - H. Ehreta, J. L. Lepretra, S. Reznikowa a dalších - jsou synonymy úspěšnosti. Otevřením se naší země světu v listopadu 1989, zrušením omezení činnosti a příchodem průbojného ředitele nabrala aktivita Francouzského institutu objemu přímo otřísnivého.

Knihovna a čítárna má na 26000 tisíc svazků včetně děl českých autorů vydaných v posledních desetiletích francouzsky, slovku titulů denního a odborného tisku, mediatéku s 1200 videofilmy, CD, pásky. Nad šesti sty metry čtverečnými tu vládne vedoucí se čtyřmi knihovnicemi a průměrně 500 návštěvníků ve věku dorosteneckém až kmetském nejrůznějších profesí tu denně vybírá pomocí minitelů to své. Promítací sál pro 300 osob je vždy zaplněn diváky vnímajícími Paříž, tradice moderního umění či seznamující s osobnostmi francouzské i české a jiné kinematografie.

Snad nejkoncepčnější je činnost výstavní, která doplnila naše poznání o -ismy a jména, která mladší v originále nespatřili: Braque, Calder, Miro, Masson, surrealisté, Kolář, Moucha, foto Magnum, Koudelkn; abych vzpomenula aspoň některé. Vynikající je intenzivní výuka francouzštiny převážně rodilými Francouzi a mezi tisíci frekventanty převládají mladí, dychtící zvládnout jazyk Balzaca i Dépardiéra. Časopis Štěpánská 35, vycházející čtvrtý rok v úctyhodném nákladu 25000 výtisků a zdarma rozesílaný institucím a soukromým osobám se stal důležitým pomocníkem, informátorem a glosátorem zájemců o česko-francouzské styky.

Ředitelem od r. 1990 byl nepřehlédnutelný Olivier Poivre d'Arvor .

Francie má Instituty v mnoha zemích světa, ve střední Evropě je největší význam přisuzován Budapešti a naší Praze. Té nejen pro polohu, ale i dlouhou a úspěšnou historii.

Český dialog *Milena Janečková*

Invaze Rusů na Slovensko

Deník Slovenský východ o zavedení bezvízového styku mezi Slovenskem a Ruskem:

Již dnes jsou přihraniční okresy, především Michalovce, Humenné a Trebišov, jakousi "přestupní stanicí a přechodným bydlištěm" pro značný počet cizinců přijíždějících ze zemí bývalého Sovětského svazu. Na další nápor návštěvníků z těchto zemí nejsme dostatečně připraveni. Může způsobit velmi vážné problémy nejenom na vnitřním trhu nebo v hospodářské sféře, ale i na úseku kriminality.

Vyhrál jste naši soutěž "hospodyně v domácnosti"!

SunLife of Canada

Pojištění je věc důvěry

38 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 626-3004

21 Four Seasons Pl., Suite 330, ETOBICOKE, Ont. M9B 6J8

Východně od 427

THE NEW ONTARIO PHOTO HEALTH CARD

„PROSÍM, ÚSMĚV!“
VAŠE FOTOGRAFIE ZABRÁNÍ ZNEUŽITÍ ZDRAVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

Během několika let budou dospělí v Ontariu, kteří mají nárok na zdravotní pojištění (OHIP) požádáni, aby se přišli zaregistrovat na nový průkaz zdravotního pojištění s fotografií.

Jakmile přijdete a usmějete se do fotoaparátu, splníte svůj úkol v programu, který si stanovil zamezit podvodům jejichž výše dosahuje 65 milionů dolarů ročně.

Oznámení o registraci dostanete poštou. Vyčkejte tedy na okamžik, kdy vám přijde tato osobní pozvánka.

Zaregistrovat 11 milionů lidí v Ontariu nelze najednou, ale je to nejlepší způsob, jak vyřadit padělané a neplatné průkazy zdravotního pojištění. *Podrobnosti se dovíte na čísle 1-800-268-1154. V Torontě (416) 314-5518. TTY 1-800-387-5559.*

SMILE ONTARIO.

Ontario

O LETCÍCH

Plk.Lubomír Volka, resident v Lindenhurst, NY, se vrátil z nemocnice domů a zotavuje se. Zmínil se po telefonu, že zrádce Přeučil byl původně omylem uveden na desce válečných padlých v Nár.domě v Londýně.--"Kan.Slovák", vycházející v Torontě, měl sympatickou recenzi knihy "Zlomený sen". Pojednává o O.Smikovi a vyšla v Bratislavě.--České voj.letadlo dopraví býv.příslušníky RAF do Prahy 10.5./z Manstonu/. Zájezd organizuje genmjr.Karel Pospíchal, jednatel Svazu letců svob.Československa v Anglii. Na palubě bude několik býv.letců z Kanady.--Bude postaven znovu prototyp stíhačky ARROW? To zájemcům sdělí Aerospace Heritage Foundation, P.O.Box 246, St."D", Etobicoke, Ont. M9A 4X2. Plánuje se i film.--Český operační pilot nalétá za rok jen 60 až 80 hodin, v záp.Evropě nejméně dvojnásobek. Magazín "MF Dnes" přinesl reportáž z let.základny v Náměšti n.Oslavou.--Plk.let.J.Doubek, rez.Austrálie, vyjádřil v dopise předsedovi ČSOL v ČR, gen.T.Sedláčkovi, politování nad tím, že v Praze nebyl postaven jediný pomník padlým letcům, vojákům a parašutistům 2.války. Situace je taková, že v Praze bude stát nejméně 12 pomníků padlým. Tím spíš je nutné, aby byl co nejdřív ve Staroměstské radnici znovuobnoven Hrob neznámého vojína. Tím se částečně splňuje sen J.Doubka, který nedávno v Adelaidě prodělal menší operaci a bude mít nohu v sádře nejméně 3 měsíce.--W/Cdr.G.D.Blackwood v článku "First Czechoslovak Squadron" popsal svou činnost u 310.čs.stíhací perutě v létě r.1940; konstatoval v něm, že tehdy s vyjímkou jednoho muže z Ostravy nikdo neuměl anglicky. Peruť se však brzy postavila po bok nejlepším angl.a kanadským perutím a v říjnu mohl velitel doporučit 2 čs.piloty pro DFC.--Zajímavý archivní materiál nám poslal Jarda Polívka, Box 943, Paradise, CA.95967, USA. Sloužil u 310.Sq.v Duxfordu.--Roger Darlington/jeho manželka Vee je roz.Kuttelwascherová/ nám sdělil, že v Praze zemřel jeho dobrý přítel MUDr.Pavel Horváth, 41. Vee a její dvojče Mari oslavily své 50.narozeniny.--Plk.Zd.Těšínský si vzal za úkol připravit podklady pro kroniku Svazu letců v ČR. Jeho adresa je: Vyšehradská 27, 128 00 Praha 2. Jako vězeň se v Jáchymově v 50.letech sešel s mnohými záp.letci.--Dokumentární kniha "Deset křížů" obsahuje podrobnosti o smrti letce Vl.Roubala. Knížku lze objednat na: K.Kukal, Blockweg 4, 3007 Bern, Švýcary.--Na letišti v Ústí n.Orlicí byla odhalena pam.deska na počest V.Pánka a J.Mikuláštíka. Zprávu poslal historik P.Francek, Komenského 333, 508 01 Hořice.--V Martině proběhla soutěž modelářů nazvaná "Memoriál P.Pukančíka", který sloužil u 311. Zasloužil se Dušan Ruppeld z Martina.--List voj.akademie v Brně, "Akademické Listy", přinesl delší článek nadepsaný "Bratři Sapákové z Líšně u RAF". Byli 3 a pocházeli z Líšně u Brna: František zemřel, Jakub žije v JAR a Jarolím v Anglii; Jarolím před časem zjistil, že jeho angl. důchod je tak nízký, protože válečná léta v Anglii nejsou započítána.--Ve dnech 15.až 19.5. bude na letišti M.R.Štefánika u Bratislavi Int.Air Display SIAD 95. Celkem 14 zemí přislíbilo účast. Pozvání vyd.t.l. podepsal Mjr.Gen.Štefan Gombík.--V Praze zemřel plk.let. Zdeněk Procházka; sdělil nám to gen.R.Hanák z Prostějova.--Největší voj.letiště /v Žatci/ si pronajala soukromá firma S-AVION z Chomutova.--Historik Miloš Podzimek z Lomnice n.P.měl nedávno možnost nahlédnout do rozsáhlého let.archívu zesnulého historika Zdeňka Bičíka v Pardubicích. Napsal, že se mu z toho "zatočila hlava".--Gramodesku se skladbami na počest našich letců nám věnoval Jiří Kalivoda, Libčice 33, 262 03 Nový Knín. Z několika vážných důvodů resignoval na funkci tisk.a propagačního referenta Svazu letců ČR.--Podle L.Chmelíka zemřel V.Hořejší, nar. 17.2.1915.--V Torontě žil v 60.letech S/L Pekárek. Kdo o něm ví víc?--G.Schwarz z Picton, Ont. se domnívá, že "události doma si nezasluhují akolády, ale spíš zádušní mše".--Majorka Hana Fischlová ze Sutton, Que. se přimlouvá za větší písmena v "KL"; drobná písmena se špatně čtou. Uznává však, že je nutné šetřit místem.--Zajímavé knihy o letcích vydává Naklad.MUSTANG, O.Benišové 6, 301 12 Plzeň. Tel.019/2204 70.--L.Slámečka /Okružní 659. 763 21 Slavičín/s pomocí své ženy uspořádal v místní škole výstavu o našich letcích 2.války. Středem zajímavé besedy byl plk.J.Balejka z blízkých Val.Klobouk; přišla také pí Marie Stehlíková, vdova po záp.letci. Paní starostová Slavičína, Alena Hubíková, podobnou činnost podporuje. Byl ustaven "Klub stíhače plk.Josefa Stehlíka".--M.Večeřová, Brožíkova 427, 530 09 Pardubice, si vzala do hlavy, že sepíše monografii o E-dovi Prchalovi. Navázala kontakt s jeho dcerou v Kalifornii.--L.Vorlíček, Poběžovice č.8 u Domažlic, si váží čs.letců a je rád, že se mu ozvali V.Kent, V. Bergman a Jaromír Grygar s pí D.Němcovou.--"Plastic Kits Revue" č.34/95 měla článek o 312. a 313. "Odpočinek na severu", z pera J.Rajlicha a J.Sehnala. Byli posláni do sev.Skotska. Také 310.peruť se octla v Castletownu u Thurso. Oblasti tehdy velel kan.let.hrdina z I.války, R.Collishaw.--"Domažlický týdeník" přinesl článek "Případ Jan Smudek"; létal jako K.Doubek.

LETEC
Hartman Jiří

Představuje se nám autor, který v srpnu 1945 přivedl do vlasti slavnou 310. čs. stíhací peruť.

Autor neokázale, zato upřímně a otevřeně přináší pohled na skutečnou podobu "válečných" poměrů a života čs. letce ve Francii. V Británii se činil jako zalétávač P-40 i jako noční pilot, bojoval v řadách 111., 312. a 310. stíhací perutě, které nakonec velel.

S neobvyklým postřehem popisuje to, co v knihách o letcích ve Velké Británii chybí: podíl 310. čs. perutě při Invazi, bojové akce stíhačů při ničení základen V-1 a V-2, při doprovodech B-17, v Ardenách a nad Německem i poměry, které jim zabránili přijít na pomoc povstání českého lidu v květnu 1945. Poutavé jsou pasáže nejen z leteckých soubojů, ale i zážitky např. z manévrů námořnictva ve Scapa-Flow. Vzácná je autorova vzpomínka na Jana Masaryka. Po útěku v r. 1948, se opět v RAF stal nejen pilotem proudových stíhaček Vampir, Meteor a výjimečným instruktorem (učil manžela britské královny), ale i jedním ze zakladatelů vrtulníkového a záchranného létání v RAF.

Objednávky možné zaslánim $10 na: "Svět křídel", P.O.Box 147, 350 02 Cheb, Czech Republic.

Královéhradecký Letecký pluk 4 a jeho velitel

plukovník Josef Berounský

V polovině roku 1930 vzniklo v Hradci Králové zásluhou generála Čečka a starosty města, Františka Ulricha, vojenské letiště. V Praze byl pro něj postaven nový Letecký pluk 4. Prvním velitelem až do roku 1934 se stal plk. Robert Schwarz. Byl velmi oblíben, jak o tom svědčí i rozloučení záložníků. Šli z letiště na nádraží s transparentem, na němž byl nápis "Děti plukovníka Schwarze". Ten byl uložen u paty pomníku nejvyššího velitele branné moci T. G. Masaryka v Hradci Králové. Ze služby R. Schwarz odešel ze zdravotních důvodů.

Jeho nástupcem byl jmenován podplukovník Josef Berounský, kterého uvedl do funkce dne 21. března 1934 plukovník gšt. Janoušek.

Josef Berounský se narodil ve Slaném roku 1895. V roce 1899 přesídlil s rodiči do Ruska, kde jako 19letý dokončil studia na gymnasiu v Sumách v Charkovské gubernii. Po skončení studia na střední škole pokračoval ve studiu práv na universitě v Charkově.

V srpnu 1916 se při odvodu hlásil do České armády v Rusku. Byl zařazen ke 2. střeleckému pluku Jiřího z Poděbrad. Stal se účastníkem bojů u Zborova a prodělal i sibiřskou anabázi. Byl třikrát zraněn a vyznamenán za udatnost. Do Československa se vrátil v květnu 1920. Jako bývalý legionář usiloval o přijetí k letectvu. Jeho žádosti bylo vyhověno. Odjel do Chebu, kde bylo letecké učiliště. Tam jej zařadili do pozorovatelského kursu. Jako žák byl nadprůměrný. Polním pilotem letcem se pak stává v roce 1922. Po prodělání služby u leteckých pluků přešel v roce 1931 na letecký odbor MNO a odtud, jak bylo uvedeno, k Leteckému pluku 4 do Hradce Králové jako jeho velitel.

Pplk. Berounský obdržel v dubnu 1934 pochvalné uznání od MNO jako velitel Leteckého pluku 4. President Francouzské republiky vyznamenal pplk. Berounského v srpnu 1934 rytířským řádem Čestné legie. Za své vojenské kariery si výborně osvojil pilotní umění stíhacího letce. Byl také výborným plavcem, jezdcem na koni, tenistou, šermířem (a to fleuretem i šavlí). Už v roce 1926 byl velitelem školy pro odborný dorost letectva, velitelem peruti, skupinářem v leteckém odboru MNO a jeden čas zastával i funkci přednosty oddělení. Těsně před válkou byl velitelem stíhacího pluku. Ovládal výborně jazyky: ruský, francouzský a anglický.

Dne 30.04.1935 odletěl divisní generál J. Fajfr s delegací do Moskvy. V průběhu této návštěvy byly sjednány podmínky pro spolupráci a vzájemné styky, jakož i styk mezi vojenskými letci obou států. Po jednání na úrovni ministrů zahraničních věcí bylo zřejmé, že se počítalo s konkrétní vojenskou pomocí Sovětského svazu v případě napadení ČSR Německem.

Této delegace, která skončila 06.05.1935, se zúčastnil mimo jiných také pplk. Josef Berounský. Navštívil Kyjev, Moskvu a Záporoží. Průběh této návštěvy popsal v "Důstojnických listech".

V roce 1936 na začátku října došlo k dalšímu setkání mezi příslušníky letectev ČSR a SSSR na pozvání armádního generála J. I. Alksnise. Naše výprava vojenských letců — akrobatů odletla do SSSR na strojích Avia B-122. Doprovázelo je dopravní letadlo Fokker. Výpravu vedl pplk. Berounský. Sovětský tisk věnoval této návštěvě značnou pozornost a vyjádřil se velmi pochvalně o mistrovství čs. letců. Noviny "Pravda" otiskly rozhovor s pplk. Berounským, který v něm konstatoval, že *"...sovětské letce je těžko něčím překvapit"*.

V lednu 1938 byl Letecký pluk 4 přemístěn do Prahy a do Hradce Králové přelétl Letecký pluk 1 TGM s plukovníkem Robertem Ellnerem.

Podplukovník Berounský nebyl jedním z těch, kteří se smířili s nacistickou okupací ČSR. Prchá proto do ciziny. Jeho první cesta vedla do Francie. Uprchlíci se dostávají 1. srpna 1939 do Paříže a odtud do kasáren Balard. Zde se prováděly zkoušky z francouzského jazyka a zkoušky odborné. Mimo jiných se zde ocitli také Král, Hlobil, Bušina, Jaške, Čížek, Novák, Berounský, Breitcetl a další. Čs. vojenská správa v Paříži a její letecký odbor, kde byl i plk. Berounský, vyzývali letce k trpělivosti.

Už v první informační zprávě z 22.11.1939 plk. Berounský zdůrazňoval: *"Pokládám za nutné znovu upozornit na korektní chování a bezvadné vystupování... Skromnost a trpělivost jsou dnes nejvíce doporučitelny. Nekritisujte a nehaňte naše, a tím méně francouzská opatření a nařízení... Nynější vážná doba a prostředí ciziny, třeba přátelské, nedovolí často vyřešit všechny otázky tak, jak by to bylo snad nejlepší a v nejkratší době. Musíte si také uvědomit vaši povinnost československých vojáků vůči svému národu, který vám v takové době jako dnes ukládá také odříkání a oběti."*

"Vystříhejte se veškerých politických hovorů a hovorů vojenských mimo službu, a to jak s osobami vojenskými, tak i civilními."

"Konečně buďte ukázněni. Každý ve vás vidí představitele československé armády a československého letectva. Dokažte, že jste hodni cti representovati naše vojenské letectvo zde ve Francii. Bude to jednou národ sám, který vás bude posuzovati, zda jste to dělali dobře nebo špatně. Pamatujte si, že na vašem výkonu a na vašem chování bude ve značné části záviseti vyřešení všech vojenských věcí ve Francii..."

Při Československé vojenské správě ve Francii byl zřízen III. odbor letecký. Jeho vedoucím byl zprvu plk. J. Berounský, později gen. Karel Janoušek, a od 15.03.1939 pak gen. J. Slezák (Vicherek).

Po zhroucení obrany Francie se část našich vojáků, která včas uprchla do Velké Británie, soustředila v táboře Cholmondeley u Chesteru, asi 30 km od přístavu Liverpool, kde bylo nakonec soustředěno 932 letců. Koncem roku 1940 mělo čs. letectvo ve Velké Británii 1287 výkonných letců a příslušníků pozemního personálu, ve kterém bylo 86 % českého původu.

Dne 12.07.1940 bylo nařízeno postavit v Cosfordu u Wolverhamptonu "Československou výcvikovou a náhradní jednotku", vedenou plk. Berounským. Postupně se v ní shromažďovali letci, kteří dosud neukončili elementární výcvik.

Filip Jánský vzpomíná: *"...Dost mne možná ovlivnil plukovník Berounský, předválečný velitel našeho Leteckého pluku 4, s nímž jsem se potkal ještě před válkou ve Francii... Až jednou v Anglii si Berounský u mne splnil, u mne i dalších, letěl s britským instruktorem kapitánem Pickardem na Brémy. Seděl pouze v přední věži, třebaže sám býval kdysi dobrým pilotem a zvládl také stíhačku B.534, přece jen však letěl na cíl krajně nebezpečný a již pouhý výstup do výšky šesti kilometrů mohl znamenat smrt, táhla mu padesátka a Wellington nebyl pochopitelně klimatisován. Když jsem ho pak ve Wrethamu potkal, trochu jsem se mu připomenul a hned si mě vybavil, sbíral jsem mu někdy míčky na tenisu. Možná právě z radosti, že nálet na Německo přežil, pozval mne ke "Zvonu" v Bury-St. Edmunds na oběd, kde se konečně rozpovídal o Československu, o Francii, jaké těžké byly od roku 1938 podmínky. Zdál se opět ve formě, kterou míval kdysi. Nálet mu dodal zdravé sebevědomí a postavil ho na nohy — před válkou Berounský nejenže jako "džentlas" jednal, on jím skutečně byl."*

"Sovětský svaz, vyprávěl mi tenkrát v "Bell", je jedinou naší nadějí; osamocená Anglie nemůže Říši nikdy porazit. Jestliže prý okolnosti dovolí — hovoří plynně rusky — požádá o přeřazení do Sovětského svazu, a tam se také skutečně 10. srpna 1941 dostal. Ať prý jeho slova nezapomenu a vznikne-li snad válka mezi Německem a Sovětským svazem, která podle jeho soudu vznikne určitě a brzy, měli bychom se tam spolu setkat, svoboda prý přijde z východu. Připadal mi tenkrát Berounský jako agitátor, přece jen však delší posezení s ním bylo jistým milníkem na mé válečné cestě. Nikdy jsem ho od té doby neviděl."

V září 1941 odejel plk. Berounský do SSSR jako člen mise spolu s mjr. Perníkářem, aby projednal s odpovídajícími činiteli SSSR možnost vytvoření čs. letecké jednotky v SSSR. V té době jej zastihla zpráva o náhlém úmrtí jeho manželky, která zůstala v Anglii.

Koncem roku 1941 bylo na sovětském území podchyceno pouze 5 čs. pilotů. Všichni byli posláni k čs. pozemním jednotkám. Letci ovšem chtěli bojovat ve vzduchu. Proto žádali pplk. L. Svobodu a ten jejich žádost postoupil do Moskvy. Československá vojenská mise po dohodě se Sověty souhlasila, aby letci odjeli do Anglie. Této skupině velel plk. Berounský a byli v ní kpt. Jaroslav Hlaďo, rt. Bohuslav Zikmund a Josef Návesník", četaři Jan Ferák, Jiří Mikulecký a Vratislav Laštovička. Skupina cestovala do Murmanska, kde byla ubytována v hotelu a čekala na loď. Šlo o britský křižník Edinburgh. Jeho přívlastek byl nepotopitelný. Ocelové devíticentimetrové pláty na bocích byly vyrobeny ve Škodových závodech v Plzni v roce 1939. Plul rychlostí až 60 km/hod.

Dne 30. dubna 1942 v 15 hodin se křižník vzdálil od konvoje lodí. Údajně měl tímto manévrem od konvoje odlákat nepřátelská válečná plavidla. Plukovník Berounský si odešel zdřímnout v podpalubí. Jeho kabina byla na zádi. Chvilku poté byl křižník torpédován do zadní části a zásah zničil tři ze čtyř lodních šroubů. Přesto loď plula dál. Z našich letců chyběl jen plk. Berounský. Hlaďo zůstal na palubě a s ostatními příhodu přežil. Křižník se s jedním pracujícím šroubem a ve vleku snažil vrátit do Murmanska. Němci ale podnikli na loď nový útok 2. května a torpédy ji potopili. Živí byli zachráněni. Další lodí, která měla dopravit letce do Anglie, byl křižník Trinidad. I ten byl napaden. Speciální bomby z letounu Ju 88 zničily jeho nástavby. Letci se skrývali za komínem, ale jejich úkryt byl dvakrát zasažen. Proto se stáhli do podpalubí. V této skupině byl Hlaďo, Mikulecký a Jan Šťastný. Ostatní letci si nalezli úkryt pod kapitánským můstkem. Ten však dostal plný zásah, a tak zde všichni nalezli svou smrt. Loď se začala naklánět a byl vydán rozkaz na její opuštění. Torpédoborce zachraňovaly živé. Zbývající letci se do Anglie dostali už bez podstatných příhod.

Takový život vedl bývalý velitel Leteckého pluku 4 v Hradci Králové, který dostal zástavu od města.

Zdeněk Doubek

"Letecké Listy"

O VOJÁCÍCH

Z Legerovy ul.č.22 si zaletěla do Arizony odpočinout mjr.Anička Fantlová.--V Ostravě-Zábřehu zemřel plk.Antonín Maršálek,81. 29.3.95. Na parte bylo uvedeno,že jeho život byl poznamenaný perzekucí totalitního systému. Nar.se 21.1.1914 v Mostech u Jablunkova. V Anglii velel OPL četě.Přes Murmansk byl odvelen k 2.čs.para brigádě na Dukle jako VKPL a podílel se na bojích na Slovensku.Padl do něm.zajetí a poslán do Altenburgu v Německu,kde ho s 350ti slovenskými důstojníky osvobodili Američané. /Foto nemáme./--Josef Kříž nám z Dětenic poslal sbírku hist.válečných fotografií,včetně snímku trubače 1.čs.obrněné brigády v akci na Vypichu v r.45.--Luboř Zink koncipoval výzvu býv.studentů-vojáků 2.odboje k dnešním studentům k 50.výročí konce války. Dvoustránkový "Vzkaz studentům a dospívající mládeži",podepsaný L.Zinkem,L.Rozbořilem,P.Retterem a Č.Adamcem, pošleme vážným zájemcům v kopii zdarma.--"Plzeňské slavnosti svobody"probíhají od 6.do 9.5. Z "Kontíku" se na ně bude dívat am.občanka Eva Janečková-Ledecká,která v květnu 45 byla nejkrásnější a nejpopulárnější ženou Plzně.--Mjr.Fr.Doleček spolupracoval s muzeem ve Val.Meziříčí při uskutečnění výstavy k 50.výročí konce války. Plánuje se odhalení pam.desky spolupracovníkům paraskupiny "Clay-Eva" a Ivanu Kolaříkovi.--Gen.T.Sedláček,předseda ČSOL v Praze,sdělil zahr.jednotám,že "předložené návrhy na jmenování generály pro Vrdlovce,Kordinu,Knorra a Zeleného nebyly min.obrany realizovány".Obec vyšle 2 delegáty do Itálie 4.5. --MO vydalo přehled letošních oslav na území ČR: je jich 91! Slavnostní průvod hist.útvarů Prahou bude 5.5. /Papež Jan Pavel II.navštíví Olomouc 20.a 21.5./ --Brněnský MUDr.M.Beneš vzpomněl v tisku,že hrdina domácího odboje za války, plk.Josef Robotka,byl čs.komunisty popraven 12.11.1952; jeho vdova dostala o týden později účet za pitvu,rakev a kremaci.--Štefan Pazdera si vzal za úkol připravit vzpomínkový program k 50.výročí odvlečení 50.000 slovenských občanů na Sibiř. Např.z obce Malý Horeš odvlekla NKVD 172 mužů a z nich se po šesti letech vrátilo jen 63.--Eve Tichá,vdova po Jaroslavovi,rez.Anglie, byla v Calgary.--Bob Moravec letí do Prahy 10.5.;s příchodem jara z něho spadly všechny zdrav.problémy.--B.Krézek napsal vzpomínku na události kolem čs.studentů v listopadu 39. V článku "Nekapitulovali jsme" zdůraznil,že naši vojáci bojovali na všech bojištích v Evropě.--Proz.Zprávu o naších v armádě svob.Francie nahrál na disketu /Editor TX602 CS/ I.Procházka v Praze.--Pražský tisk připomněl, že v Dachau zemřel za války prelát gen.msgr.M.Kubáň. V Osvětimi svatovítský kanovník dr.Ant.Bořek-Dohalský.--Při aktivní obraně čs.kasáren ve Frýdku 14.3. 39 se vyznamenali zvláště por.Martínek a kpt.Karel Pavlík; Pavlíka umučili nacisté, Martínka čs.komunisté. --V Holland,MI zemřel 1.3. pplk.am.armády M.Urban,75, který si v 2.válce vysloužil nejvyšší am.vyznamenání "Medal of Honour" a 36 dalších vyznamenání. Hrdě se hlásil ke svému českému původu.--Paní Mašínová,vdova po vál.hrdinovi nebyla Marie,ale Zdena. Podle sdělení její dcery Zdeny v Konstantinových Láznich,Zdena st. byla už před zatčením v r.53 operována na rakovinu, později v kom.vězení přežila operaci další,ale nakonec ve věžeňské nemocnici na Pankráci této chorobě podlehla. Doměnka,že byla StB ve vězení zavražděna,není tedy na místě.--Chicagský"Hlasatel" měl sérii článků o ústupových bojích našich vojáků na franc.frontě r.40. --Major-Gen.M.Kašpar napsal článek "80 let čs.legií, 1914-1994". K 110.výročí narození dr.E.Beneše měl přednášku na velvyslanectví ČR v Londýně.--V Anglii zemřel Alexander Čierny-Black.--Také Hugo Mellion z úsporných důvodů zmenšil velikost písma ve svém populárním bulletinu pro sev.Anglii.--Nová adresa:Gen.Raimund Hanák, Českobratrská 41, 796 01 Prostějov.--Ing.L.Podivín sestavil zajímavý článek o technickém cvičišti železničního pluku v Pardubicích na Chrudimce. Jez zvýšil hladinu řeky o 1 metr,což uvítali v období mezi válkami návštěvníci vojenské plovárny pod Vinicí. Budoucnost železničního pluku je nejistá.--Do 25.5.je otevřeno zajímavé vojenské muzeum v č.205 Yonge St. Vstup volný. Další informace:392-6827. Uspořadala organizace Toronto Historical Board.--Revue "Legion" měla v dubnu zajímavý článek "Right Medals-Wrong People". Kritisuje podvod,když si veteráni na prsa pověsí řády a medajle, které jim nepatří. Vyskytoval se podobný případ i mezi našimi legionáři?--Gen.Souček pokračuje v jednáních s kanadskými investory,aby mohl rozšířit firmu NOVATRACAO v S.Paulo v Brazilii.--Ve Val.Meziříčí vyšla publikace "Národ se ubránil,1939-1945". Kapitolu "Hrdinové a oběti atentátu" napsal PhDr.Oldřich Sládek,kapitolu "Od Tobruku k Dunkerque" gen.Emil Konopásek. Úvodní slovo napsal prez.V.Havel.--Podle knihy S.Wiesenthala přijala Kanada v letech 48 až 51 asi 8.000 býv.příslušníků SS-Divize "Galizien",kteří se "vyznamenali" ukrutnostmi při potlačení povstání ve Varšavě.--V české armádě stále je na 1.500 býv.politruků! Ministr Holáň řekl novinářům,že zatím neuvažuje o jejich hromadném propuštění do zálohy.--Za smrt pplk.Fr.Skokana v 50.letech podle objevených dokumentů prý nese hlavní vinu tehd.ministr NO A.Čepička.--Desku gen.Hasala je v Nižboru a fotku jsme dostali od plk.Míly Stehlíka,který brzy letí do Prahy.--V Jílemnici zemřel pplk.Čestmír Novotný;jinde pplk.Ing.Frant. Panzner.

Život MUDr.Františka Šťastného byl plný náhlých zvratů a skončil tragicky. Narodil se 22.12.1913 ve Svatém Janě nad Malší,absolvoval r.gymnásium v Uh. Brodě,šel studovat medicínu do Brna. Tam se vyhnul zatčení Gestapem a odešel přes Maďarsko a Střední východ do Francie. Bojoval na Loiře.V Anglii sloužil u brig.ambulance.Dosáhl hodnosti četaře a 24.6.42 promoval v Cardiffu na doktora lék.věd. Navíc byl členem Sokola v Londýně a ve "Slováckém krúžku". 14.7.44 odjíždí přes Teherán do Ruska. Je zařazen jako lékař k 2. par.brigády.Přežil peklo na Dukle a v říjnu 44 byl poslán do SNP. S povstalci odešel pak do hor a účastnil se bojů jako pěšák. 8.11. 44 byla jeho jednotka obklíčena SS a MUDr.F. Šťastný ztratil život. Je hrdinou Luhačovic.

V roce 1943 se někteří naši důstojníci v Anglii mohli svými znalostmi a ukázněností kvalifikovat do speciálních důstojnických kursů. Tak např.5th Staffs.Reg. v Doveru měl ve svém kursu dva naše důstojníky: npor.Josefa Svatoně /zadní řada první vlevo/ a npor.Mílu Kašpara /zadní řada první vpravo/. Oba se po únoru 48 stali exulanty.

Po těžké nemoci, 24. ledna 1995 zemřel ve Falls Church, VA ve věku 91 let, generálmajor a český vlastenec

JAROSLAV KAŠPAR-PÁTÝ

Narodil se v Čechách, ve Staré Pace, 23. prosince 1903. Nastoupil vojenskou službu v září 1921. Absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích v roce 1923 a dělostřeleckou školu v Olomouci v roce 1924. Poté byl přeložen do Chebu a byl mezi prvními stíhači čs. letectva. Po absolvování Vysoké školy válečné byl přidělen ke štábu I. pěší divize v Praze, kde se seznámil s činností zpravodajského oddělení, v jehož hlavě pak stál.

Ihned po Mnichově začal připravovat odboj proti německé okupaci Československa 15. března 1939 se zapojil do podzemní organizace „Obrana národa". V té době začal pracovat pod jménem „Pátý" a pomáhal při odsunu letců do Polska. Pak se zúčastnil organizování útěkových cest přes Maďarsko do Jugoslávie. Se svou slovenskou manželkou Ellen, která mluvila maďarsky, navštívil dvakrát Budapešť dříve než se hlásil v Paříži u generála Ingra. V červenci 1940 byl přidělen k čs. vojenské misi v Bělehradu a po pádu Jugoslávie pracoval u čs. vojenské mise v Istanbulu. V dubnu 1941 odejel s misí plukovníka gen. štábu Heliodora Píky do Moskvy. Na hranicích Podkarpatské Rusi organizoval přechodové cesty a kurýrní spojení s Prahou až do června 1941, kdy německé armády přepadly SSSR. V srpnu 1941 byl přidělen k čs. vojenské misi v Kujbyševě, ale v roce 1942 byl přeložen jako zástupce vojenského atašé k československé vojenské misi v Teheránu. Po těžké nemoci dorazil o. července 1943 do Londýna, kde podal plukovníku Moravcovi, šéfovi zpravodajské služby, obsáhlé hlášení o svých poznatcích v SSSR a vátoval o sovětských plánech v Evropě.

Po skončení druhé světové války se vrátil do Prahy, kde mu byla za jeho válečné zásluhy udělena vysoká vyznamenání — Válečný kříž s Vyznamením za chrabrost. Od anglické vlády zároveň obdržel „The Order of the British Empire" — krátce po válce byl vojenským atašé při československém vyslanectví v Holandsku a v r. 1946 byl jmenován náčelníkem štábu letectva v okr. 1 v Praze.

Po komunistickém puči v únoru 1948 uprchl s manželkou do západního Německa. V letech 1949-1956 byl hlavou československé zpravodajské skupiny pracující v západní zóně Německa. Mezi lety 1956 a 1969 pracoval ve Washingtonu pro Air Information Division v Library of Congress jako odborník na letecké otázky týkající se států východní Evropy a od roku 1970 až do 1994 pracoval v podobné funkci u Federal Bureau of Investigations.

V říjnu 1993, u příležitosti 75. výročí založení Československé republiky, prezident Václav Havel povýšil plukovníka Jaroslava Kašpara-Pátého na generálmajora ve výslužbě.

Po dobu svého života ve washingtonské oblasti, Jaroslav Kašpar-Pátý byl velmi činný v mnoha čs. exilových organizacích. Byl dlouha léta starostou Amerického Sokola ve Washingtonu, byl aktivním členem washingtonské Společnosti pro vědy a umění a předsedou Československé obce legionářské ve Washingtonu. Manželé Pátí byli velmi aktivní v organizaci výstavby České národní kaple Panny Marie Hostýnské v bazilice National Shrine of Immaculate Conception v hlavním městě USA.

Jeho první manželka Ellen, rozená Fedáková, s kterou se oženil v roce 1934, zemřela ve Washingtonu v roce 1984. Zádušní mši tehdy sloužil jejich dobrý přítel, kněz František Novák a po jedenácti letech, 28. ledna 1995 přijel otec František z Chicaga do Washingtonu sloužit mši za jejího manžela.

Jaroslav Kašpar-Pátý se oženil podruhé v roce 1986. Jeho druhá manželka Kathleen byla mu nejen věrnou společnicí života, ale obětavou a oddanou pomocnicí v jeho práci a společné činnosti, nadšenou pro všechno, co se týkalo jeho staré vlasti. Mimo vdovy paní Kathleen Kašpar-Pátý, zanechal řadu příbuzných, žijících jak v USA, tak v České republice.

Generálmajor Kašpar-Pátý měl mnoho přátel, kteří si ho vážili pro jeho upřímné vlastenectví, tvrdé mravní zásady a oddanost ideálům první republiky. Jeho přátelé jsou vděčni, že Jaroslav Kašpar-Pátý se dočkal toho, po čem nejvíce toužil — osvobození staré vlasti od komunismu. A nikdy nebyl tak šťasten, jako když v červenci 1994 pochodoval ve své uniformě v průvodu na sokolském sletu v Praze. Plně si zasloužil této poslední radosti.

Budiž mu americká země, kterou miloval, lehkou! Requiescat in pace... VB

Čeští zahraniční odbojáři by měli být finančně odškodněni

Praha (če, haš) - Účastníkům zahraničního odboje v druhé světové válce by měl stát poskytnout jednorázovou částku 100 tisíc korun, vdovám či vdovcům po nich pak 50 tisíc korun. Potomci odbojářů by na odškodnění neměli mít žádný nárok. Počítá s tím návrh zákona o ocenění národního boje za osvobození, který sněmovně předložil poslanec Josef Janeček (KDU-ČSL).

Poslanec zároveň navrhuje, aby za účastníka zahraničního odboje nebyl považován odbojář, který byl od konce roku 1940 členem KSČ. V důvodové zprávě uvádí, že tzv. komunistický odboj byl veden nejen proti fašismu, ale i proti západnímu odboji s jasným cílem prosadit komunistickou revoluci, která přinesla českému národu obrovské utrpení. Janeček však počítá s tím, že „ v případech hodných zřetele" by mohl prezident republiky členství v KSČ pro účely zákona prominout. Zákon by se neměl vztahovat ani na odbojáře, kteří od února 1948 do listopadu 1989 byli příslušníky Státní bezpečnosti nebo jejími agenty, rezidenty, držiteli propůjčeného bytu atd., dále na členy Lidových milicí, akčního výboru Národní fronty nebo prověrkových komisí po únoru 1948 a prověrkových a normalizačních komisí po srpnu 1968. Jednorázové odškodnění by neměli dostat ani ti účastníci odboje, kteří studovali na Vysoké škole Felixe Dzeržinského a na jiných politických školách bývalého SSSR.

O PARAŠUTISTECH

Zdá se, že jediným vysvětlením, proč se výsadek AMSTERODAM nedostal do knihy plk. Šolce "Bylo málo mužů", byl fakt, že o něm vůbec nevědělo 2. odd. MNO v Londýně. Výsadek byl sestaven a vycvičen v Egyptě a data jsou tato:

JAK TO VLASTNĚ BYLO?

Karel Niemczyk, který nyní žije v Austrálii, mne požádal, abych zašel do Vojenského historického archivu a ověřil pravost jeho podpisu na „Prohlášení o činnosti skupiny". K. Niemczyk říká, že na vyzvání J. Nechanského napsal toto prohlášení rukou. V archivu je však kopie strojopisu. Na 3. straně tohoto strojopisu je skutečně věta „Velitelem naší skupiny byl jmenován kpt. Pernický, který za nás s organizací (R-3) jednal a nám depeše R-3 zasílal k odeslání."

Pochybnosti vzbuzuje, že text tohoto Niemczykova „Prohlášení" je shodný a z větší části zcela totožný se stejným prohlášením dalších příslušníků Calcia, zejména Josefa Gemrota. Je nesporné, že oba Niemczyk i Gemrot k napsání „Prohlášení" použili buď stejného vzoru anebo jeden od druhého opisoval nebo obě prohlášení psal někdo třetí. Prohlášení nemá datum, ale je zřejmě psáno (nebo přepisováno) po válce a je docela možné, že třeba až v roce 1947, kdy už Niemczyk v ČSR nebyl, kdežto Gemrot ano. Obojí prohlášení je však podepsáno stejným perem a stejným inkoustem a nejspíš také stejnou rukou. Niemczykův podpis je podobný jeho skutečnému podpisu, ale zdá se spíš, že někdo jeho podpis napodoboval nebo prohlášení podepsal za něho. Svědčí o tom, že písmeno „M" je značně odlišné od „M", psaných nesporně Niemczykovou rukou. A pak Niemczyk se psal polsky, kdežto na tomto dokumentu je podpis napsán česky: Němčík.

Podle mého názoru nemuselo jít o zlý úmysl. Nejspíše někdo nahrazoval dodatečně chybějící spis.

Tvrzení o jmenování Pernického velitelem Calcia zpochybňuje však rovněž v archivu uložený záznam sign. 37-318-2, kde 20. 11. 1946 npor. SNB Josef Gemrot píše: „Dne 23. 6. 1944 jsem byl postřelen gestapem pod levou lopatkou. Po třítýdenním léčení jsem převzal velení nad skupinou, která pracovala až do konce války." (Převzal velení po ppor. dr. J. Odstrčilovi, který v boji s gestapem padl). O jmenování Pernického velitelem Calcia se tu nezmiňuje.

Pod sign. 37-289-9 „Zprávy Zdeňky" je také telegram 51-06-65-VYA ze 6. 3. 1945: „Na žádost R-3 a připojených org. ujímám se zatím velení stanice Milady, abych odstranil rozpory mezi ved. org. a skup. Milada. Prosím o schválení obratem. Niky."

Pod sign. 27-09-6-49 je pak zařazen telegram z Londýna, nadepsaný „Pro Zdeňku". Tužkou je připsáno datum: 9. 3. 1945. Text zní: „Nemáme námitek proti tomu, abyste se ujal velení skupiny Milada". Doklad je bez podpisu, na kopii je však charakteristická šifra plk. Moravce.

Vzniká hned několik otázek: Kdy tedy byl R. Pernický jmenován velitelem Calcia, na čí podnět, a kým a jak mu to bylo sděleno a kdy se to dozvěděli členové Calcia?

Hledal jsem proto dál v literatuře. Karel Veselý-Štainer ve své vzpomínkové knize „Cestou národního odboje", Sfinx-Janda, Praha 1947, na str. 183 při líčení událostí z konce února 1945 píše: „Milada dále pracovala samostatně a lhostejně k potřebám celku". (Zprávy ZB chodily v té době k vysílačce Milada přímo mimo štáb R-3 – pozn. red.) „Londýn schválil její podřízení Pernickému a tak jsem doufal, že odstraním záminku k osobním rozporům."

Obsáhleji cituju výstižný popis situace v knize Jiřího Šolce „Bylo málo mužů", Merkur, Praha 1991. Autor se o jmenování Pernického velitelem Calcia nezmiňuje a píše na str. 136: „Vedení R-3, neznalé složitých problémů v záležitosti dodávek výzbroje do Československa, nedbalo na formu a tón svých depeší a často velmi ostře naléhalo na Londýn, obviňujíc jej z neschopnosti, nedbalosti a nepřímé zrady domácího odboje. Žádalo výměnu všech osob v Anglii odpovědných za styk s organizací a hrozilo přerušením spolupráce. Parašutistům pak vyhrožovalo, že je bude považovat za agenty cizí mocnosti.

Nejvíce se to projevilo na úrovni spolupráce CALCIA s vedením R-3, personifikovaným v osobě Veselého-Štainera. Parašutisté odmítali vysílat některé jeho depeše, považovali je za urážlivé a z hlediska věcného za nepravdivé, zvláště tam, kde byly hlášeny vojenské možnosti organizace. Veselý-Štainer žádal bezpodmínečné podřízení parašutistů skupině R-3, což odporovalo jejich poslání. Calcium mělo být domácímu odboji pouze k dispozici, ale zachovat si vlastní zpravodajskou volnost. Podobně postupoval Veselý-Štainer i vůči jiným paraskupinám (BARIUM, CARBON, SPELTER), jejichž velitelé také z důvodů zásadních odmítli a zpravodajský odbor ze stejných příčin měl zájem na udržení jejich samostatné činnosti, zejména zpravodajské.

. . . I když zpočátku Londýn neměl jasno ve všech detailech rozporů, časem je registroval a musel na ně reagovat. Učinil tak před koncem roku 1944 operací TUNGSTEN, která měla mj. obnovit vzájemnou důvěru a spolupráci, když tento úkol nemohla pro neustálé odklady splnit operace Platinum."

(str. 207) „Spory mezi Calciem a Radou tří se zásluhou kpt. Pernického částečně urovnaly a na čas je vystřídal vzájemný respekt.

. . . Celý svízelný problém byl později vyřešen příchodem skupiny Nechanského. Jeho stanice Věra nahradila vyčerpanou Miladu a zajišťovala nadále rádiové spojení R-3 s Londýnem a Calcium bylo přesunuto do jiného prostoru."

Ani dr. Zdeněk Jelínek v poznámkách k výběru statí z rukopisu K. Veselého-Štainera „Nic jsme nedostali zadarmo" na str. 90 časopisu Historie a vojenství č. 2/92 nepíše o jmenování R. Pernického velitelem Calcia. Na str. 107 píše pouze: „Výsadek (Tungsten) měl přímo navázat na Radu tří, všestranně jí pomáhat a v neposlední řadě dělat i prostředníka mezi Calciem a jeho vysílačkou a Karlem Veselým-Štainerem. Tungsten vlastní vysílačku neměl, kpt. Pernický používal vysílaček desantů Calcium, Platinum-Pewter a Bauxite."

Karel Veselý-Štainer v rukopisu „Nic jsme nedostali zadarmo" na str. 90 časopisu Historie a vojenství č. 2/92 píše: „Pověřil jsem Pernického-Řehoře, aby převzal velení nad Miladou. Úkol byl jasný: vysílačka musí být k dispozici pro příjem zbraní. Zpravodajské úkoly bude plnit, jen pokud nebude ohrožena korespondence o příjmu zbraní. To bylo pro nás nejdůležitější a na tom také trvalo nové vedení domácího odboje." (tj. ČNR – pozn. red.).

Ani předseda Rady tří prof. J. Grňa ve svých memoárech „Sedm roků na domácí frontě", Blok, Brno 1968 nemluví o jmenování Pernického velitelem Calcia. Píše jen na str. 287: „Naše stará velitelská stanice Milada s novým materiálem se zdržovala v oblasti Železných hor, aby byla k dispozici i pro politické zprávy ROH a KSČ. (To se ovšem prof. Grňa jen mylně domníval, Milada přímě „politické zprávy" vysílat odmítala. – pozn. red.). Byly s ní však ustavičné potíže, jejichž důvody mi dodnes nejsou dosti jasné! . . . Po přistání kpt. Pernického jakožto spojovacího důstojníka byl v polovině února přijat další skokanský roj Anežka".

Nemohu a nechci se zabývat všemi zde dotčenými problémy a jednotlivostmi, které kolem jmenování kpt. Pernického vznikly. Chci hlavně upozornit, že tu jde o záležitost především politickou. Calcium-Milada (příp. Zdeňka) se dostávala do rozporů s K. Veselým-Štainerem pro politické tendence odborářů, samozřejmě včetně komunistů, kteří se stále domáhali užší spolupráce Londýna s Moskvou a našeho odbojového hnutí s ruskými partyzány a Rudou armádou, což K. Veselý-Štainer do značné míry sdílel a pod jejich politickým vlivem také jednal.

Byl jsem v té době spojkou ZB, jejímž prostřednictvím šly telegramy podepisované Josefem Kubátem a Evženem Erbanem o „masách dělnictva", které měli odboráři pod kontrolou a které jsou organizovány tak, že stačí je jen vyzbrojit – a povstání může začít.

Vím to z vlastní zkušenosti. Jednou jsem měl jet „okamžitě!" s telegramem odborářů k přepážce v Nasavrkách. Měl jsem vysokou horečku, ale to mne neomlouvalo. Proto jsem poprvé porušil vojenskou disciplínu a otevřel jsem obálku, abych sám zjistil, co tak důležitého musí naše vláda v Londýně ihned vědět. S úžasem jsem četl, že ilegální ROH má k dispozici „400 000 organizovaných železničářů, kteří jsou připraveni po dodání zbraní na povel ihned zahájit povstání." Ulevilo se mi. S touto „kachnou" jsem spěchat nemusel a jel jsem, až když mi opadla horečka. To byly ty neseriózní zprávy, o kterých ve svých hlášeních mluví K. Niemczyk. A má pravdu.

Nicméně jsem přesvědčen, že genmjr. Pernický Niemczykův podpis nikdy nefalšoval, že to je nejspíš dílem nějaké subalterní síly. A pokud jde o „jmenování" R. Pernického velitelem Calcia, na tom měl eminentní zájem hlavně K. Veselý-Štainer. Ani zde nebyl Pernický hlavním aktérem, k čemuž jsem důkazy uvedl. Musíme si ovšem být stále vědomi, že vše, co se dělo v ilegalitě, bylo přísně konspirativní a tajné.

Napsal jsem tuto polemiku proto, že si vážím především Neimczykova pevného postoje na straně londýnské čs. vlády a demokracie proti koketování s komunisty a Moskvou, které zejména koncem války pěstovalo vedení Rady tří.

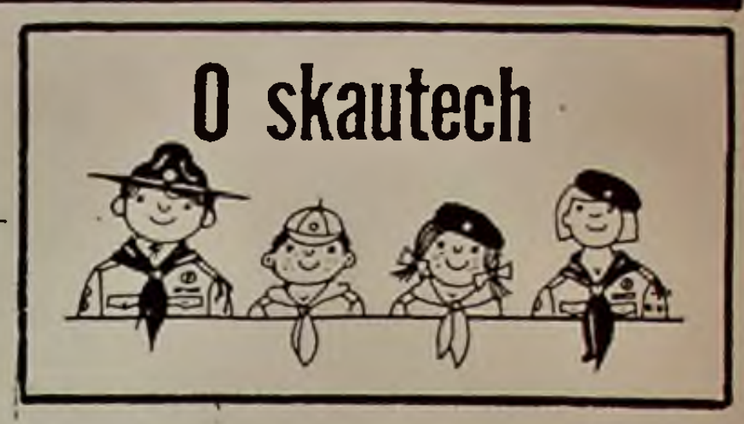
1.2. 1995 *"Občasník", č. 1/95.* L. Mareda

AMSTERODAM
(CHAVIVA, AMAZONKA)

vysílačka: ano, krycí název zatím neznám
složení: Cvi ben Jakov (velitel)
Rafael Reis
Chaim Chermeš
Ada Rosenbergová (Chaviva Reiková, Ada Robinsonová)
úkol: zajišťování spojovací služby pro britskou vojenskou misi ve Slovenském národním povstání, zpravodajská činnost o celkové situaci na povstaleckém území, národnostních problémech a vztazích mezi Čechy a Slováky a zejména o situaci Židů na Slovensku; péče o Židy a uprchlíky ze židovských sběrných táborů zdržujících se na povstaleckém území
prostor působení: povstalecké území, Banská Bystrica
předpokládaný DP: osvobozené povstalecké území; letiště Tri Duby
skutečný DP: okolí Súlova (?) jižně od Bytče, povstalecké letiště Tri Duby
výsadek proveden: 13. září 1944 (Cvi ben Jakov, Rafael Reis, Chaim Chermeš) jižně od Bytče
19. září 1944 (Ada Rosenbergová — Chaviva Reiková) na letišti Tri Duby; přistála letadlem
výsledek: Skutečný název skupiny je nejpravděpodobněji AMSTERODAM (podle údaje ing. Petra Kopečného, Hlas revoluce č. 10/1990), jinak udáván pracovně jako CHAVIVA nebo AMAZONKA. Jejími příslušníky byli výhradně Židé, členové sionistického hnutí, získaní pro britskou SOE prostřednictvím JEWISH AGENCY. Dva členové skupiny byli slovenští Židé; Ada Rosenbergová pocházela z Radvaně, Cvi ben Jakov z Bratislavy. Skupina však nebyla vyslána v rámci II. odboru československého MNO v Londýně.
První část skupiny byla omylem vysazena mimo svobodné povstalecké území, těm parašutistům trvalo více než týden, než se jim podařilo překročit linii fronty a dostat se na svobodné území. Ada Rosenbergová přiletěla společně s britskou vojenskou misí 19. září 1944 na letiště Tri Duby. Brzy po přistání se sešla s československou zpravodajskou a spojovací skupinou COURRIER, které předala jednu ze svých radiostanic. Tou bylo potom zprostředkováno spojení s italskou základnou v Bari. Zároveň radista skupiny COURRIER měl vyslat prostřednictvím výše zmíněné radiostanice některé telegramy Ady Rosenbergové.
Pokud se týká vlastní práce skupiny AMSTERODAM Ada Rosenbergová pracovala zpravodajsky v okolí Banské Bystrice, Cvi ben Jakov usiloval o spojení s dr. Oskarem Neumannem a Gizou Fleischmannovou v Bratislavě, s nimiž chtěl dohodnout pomoc židovským uprchlíkům ze sběrných táborů, kteří se stahovali na povstalecké území. Zbylí dva členové skupiny měli vyvíjet činnost na území Maďarska. V důsledku válečných událostí se jim to nepodařilo. Při zatlačování povstání do hor ozbrojení parašutisté s několika svými spolupracovníky postupovali do masivu Nízkých Tater, kde se v okolí Bukovce pokusili o vytvoření menší partyzánské skupiny. Události však měly rychlý spád a skupina se musela stáhnout k jedné kolibě vysoko v horách. Na přelomu listopadu 1944 zaútočili na stanoviště židovských partyzánů příslušníci známé jednotky SS Dirlewanger. Parašutistům se sice podařilo z koliby uprchnout, ale krátce nato byli zajati. Zachránil se pouze Chaim Chermeš. Všichni zajatí byli dopraveni do Banské Bystrice a tam vyslýcháni. 2. prosince 1944 byli Ada Rosenbergová a Rafael Reis spolu s jinými zařazeni do likvidačního transportu, v nedaleké Kremničce zastřeleni a hozeni do hromadného hrobu. Podobně zahynul i Cvi ben Jakov.
Příslušníci skupiny pracovali zpravodajsky a spolupracovali s paraskupinou DAY (COTTAGE 1 — kpt. Baranski) a Ada Rosenbergová navíc se skupinou COURRIER.
poznámka: Skupinu řídila centrála Special Operations Executive pro Střední východ.

Navíc k výsadku AMSTERODAM sluší poznamenat, že Chaviva Reiková má v dnešním Izraeli status jedné z nejstatečnějších žen. Jsou po ní pojmenovány školy, ulice a dokonce i jeden kibuc. Mnoho dětí ženského pohlaví dostalo jméno Chaviva a i dospělé ženy si měnily křestní jména na "Chaviva". Jedním z příkladů je naše krajanka v Ottawě a býv. ministryně prov. vlády Chaviva Hošek.--Do para archívu jsme zařadili pěknou fotografii pamětní desky ve Vysoké n.Labem, na počest seskoku skupiny BARIUM /Šandera, Žižka, Býček/ 3. dubna 1944. Jejich osudy: první dva padli za války a třetí zemřel v Anglii jako exulant po únoru 48.--List "Region Valašsko" přinesl článek "Frant. Váhala, právník a spisovatel". Autorka /dr. M. Mikulcová/ našla v archivech Gestapa v Brně, že dr. Váhala /nar. 13. března 1881 v Palačově u St. Jičína/ spolupracoval s odbojovými skupinami v Praze, byl v Praze v době heydrichiády /údajně, aby 7 parašutistů "uklidil" na Valašsko do bezpečného úkrytu/. Gestapo ho v Brně popravilo.

Mezi skautkami v Č. Pečkách je nejaktivnější Ivana Kubínová.--Br. Šefčík-RADA shání důkazy o existenci skautského oddílu v Chebu v r. 38. Vedl jej br. Leopold Tomášek. Měli tábor u Kasejovic, který navštívil A.B. Svojsík. Kdo má další materiály?--V březnu byla schůzka družiny Bílého Orla Svojsíkova oddílu v Plzni. Účastníci navštívili Památník "Obětem zla" p. Hrušky v Doudlevcích.--Tři oddíly v ČR se zapojily do akce pošt. známky s Velenem Fanderlikem a upozornily nás, že známky vydává Ministerstvo hospodářství. Nedávno vydala česká pošta známky s Jiřím Voskovcem, Janem Werichem a Jar. Ježkem. Velen by si takovou poctu skutečně zasloužil.--Časopis "Skaut-Junák" oslavil 80. výročí založení.--Jiří Krumpholz-JACK se skupinou skautů z Val. Meziříčí navštívil výstavu "75 let skautingu" ve Vsetíně. Po prohlídce zajímavé výstavy byla porada s místonáčelníkem br. Pavlem Ženatým z Ostravy.--Socha Radegasta byla dopravena do údolí a nahrazena maketou. Originál se opraví nákladem Památkového ústavu v Ostravě a pivovaru Nošovice /vyrábí pivo zn. Radegast/.--V červnu bude 8. řádný Valný sjezd Junáka v Brně.--18. Světové Jamboree bude od 1. do 11. srpna t.r. v Drontenu v Holandsku. Očekává se přes 30.000 skautů a skautek.--V lednu zemřel v Praze br. Jan Milec, 75, poslední old-skaut starého 7. oddílu v Dejvicích. Tento oddíl byl založen 7.3.31 naším dopisovatelem z USA T. Cífkou. Nyní jej vede br. Vláda Pokorný. Loňský tábor měli u Skutče ve vých. Čechách.--Br. Karel Mathes, válečný kamarád Jana Smudka, se v Praze dožil "86". Unikl Gestapu během převážení k výslechu, bojoval u Tobruku a přes SSSR se vrátil do Prahy. Po kom. puči kopal v chuchelském tunelu. Br. Jan Smudek, který létal u RAF pod jménem Karel Doubek, plánuje přesun z Francie do vily v Dílích u Domažlic.--6. ročník Pochodu RNDr. R. Plajnera začne na Teráku 27.5. v 9 ráno. Záštitu převzal p. starosta Holešova a Klub českých turistů.--29.4. zasedá v Havl. Brodě 2. sněm kmene OS. Vydali 2 pěkné pohlednice, jakož i záložku s TGM.--Nikdo zatím nezjistil, kolik skautů a skautek padlo během Pražského povstání v květnu 45. Pořád se vtírá otázka, zda Američané mohli být v Praze 5.5. a tím by se zachránilo mnoho našich lidí. A další otázka: proč se pres. Beneš nepokusil prosadit, aby do Prahy první vjela Čs. samostatná obměněná brigáda ze západu, jako např. v Paříži; tu osvobodily v prvním sledu francouzské tanky gen. LeClerka a pak teprve Američané. /Ani Tito nepustil Rudou armádu do Bělehradu../--Středisko Junáka v Žamberku slaví v květnu 50. výročí založení.

Dr. Tibor Grandtner oslavil 14. dubna 1995 v Nijmegen v Holandsku své 80. narozeniny. Neuvěřitelné, ale pravdivé. Byl po válce čelným představitelem Slovenského skautingu a po únoru 48 odešel do exilu. Vedle JUDr. Velena Fanderlika a MUDr. J. Kolominského patřil k zakladatelům Českého a Slovenského skautingu v Evropě. Když se stal profesorem slavistiky na universitě v Utrechtu, navázal s holandskými skauty a kolegy na universitě tak dobré kontakty, že založil Edici SKAUTED/v ní vydal celou řadu užitečných brožurek/ a začal ve spolupráci se Spolkem Comenius vydávat revue "OKNO". Zasloužil se, že čs. exil byl dobře informován. Evropský poradní kruh našich skautů mu k jeho významného životnímu jubileu udělil Čestnou slibovou Lilii. Na snímku je br. Cípa se svou paní. Posíláme mu naše upřímné blahopřání!

Z České republiky

Květuše Veselá zřídila ve Svitavech Muzeum pohlednic v č. 24 na Bezručově ulici. Během dvou let muzeum navštívilo víc než 10.000 osob.--"Práce"přinesla 9.2.článek "Pomocí kreditních karet kradli u Bati vedoucí pater i pokladní". Stalo se v prodejně na Václavském nám. --Býv.polit.vězni kom.režimu se nyní rozdělili na KPV /Konfederace pol. vězňů/ a SBPV/Sdružení býv.pol.vězňů/.--Oběd bez polévky s jedním pivem u"Zábranských"stojí dnes 50 Kč. Důchodci vzdychají.--Oslavy "Santiniho"byly ve Žďáru n.S. 4.3. Promluvil ministr kultury P.Tigrid,zpíval dětský sbor Iuventus Cantans z Pardubic a hráli pozauneři z Hradce. Úspěšně se uvedlo také Komorní pěvecké sdružení ze Žďáru.--Z Brna došlo nové vydání knihy "Zrnka moudrosti od Františka Vymazala",197 stran. Autor byl polyhistor-samouk,nar.6.11.1841,+ 6.4.1917.--Zd.Vašíček vydává časopis"Tramp" a všestranně podporuje 3 nadace:Památníku Ivančena, Jaroslava Foglara a Muzea Z.Buriána. Redakce:K lesu 8/65,713 00 Ostrava-Heřmanice. Zajímavé byly články o Eskymo-Welzlovi a E.Ingrišovi; Nina Ingrišová,vdova po Edovi v článku našla jen menší chyby.--PhDr.M.Pejša vydal v r.90 knížku "Pelhřimov a totalita". Dnes vlastní nakl.U Jakuba,P.O.Box 71,393 01 Pelhřimov.--19. 4.tomu je rok,co ve Varnsdorfu zemřela Libuše Vinklářová,rodačka z Kladrub n.L.-- Alena Hrubá napsala povídku,v které vysvětluje,proč se Benešovu říká "Povidlákov".--V Hodoníně jsou lázně s jodobromovými koupelemi.--J.Šedivý,Havlíčkova 11-57, 547 01 Náchod, sbírá všecko, od známek po mince a pohlednice.Kdo z Kanady má zájem o dopisování?--"Trnky-Brnky" vycházejí ve Vizovicích nákladem 300.000 každý měsíc. "Srandokapsy" mají náklad 120.000 měsíčně. Ukázk.čísla můžeme poslat.-- Členové Klubu absolventů Baťovy školy ve Zlíně vítají,kdykoliv se "KL" zmíní o baťovcích.--Prez.V.Havel dostává prostřednictvím Tiskového odboru své Kanceláře informace o obsahu článků v krajanském tisku ve světě.--Důchodce Jar.Herman měl 3.4. "86". Patří k našim nejstarším čtenářům.--Býv.profesor na středních školách v Pardubicích,prof.Fr.Ryba,se stal in memoriam čestným občanem Nové Paky.--JUDr. Jaroslav Pospíšil dokončil rukopis knihy o válečném a poválečném Zlíně;bude mít nejspíš název "Hyeny".--Obrázková publikace red.S.Motla /nar.6.3.52 v Ústí n.O./ "Muži generála Pattona" se prodává dobře. /Snad nám pošle red.výtisk../--Možnost výměny pobytu ČR-Kanada pro rodinu nebo ? studenty nabízí Jana Zadáková,Sadová 674, 262 72 Březnice,Tel./306/ 982-317.--Na 25.5. případne dvouleté výročí smrti um.fotografa Ing.arch.Karla Crkala z Pardubic.--Ak.arch.Mirek Řepa je architektem na pražském Hradě. Probíhají tam značné rekonstrukce. Pochází z Pardubic, kde jeho otec byl známým architektem.--V Praze zemřel malíř a sochař Jan Bauch 9 96.--60 bachařů z Valdic bude postaveno před soud. Mohou dostat až 3 roky.--Petr Švyhnos /dvojče nedávno zesnulého Pavla/ píše do novin v Brně.--Také poblíž Bezejovic u Benešova hledají Jantarovou komnatu. Majitelem býv.něm.voj.prostoru je nyní Jan Hromádka.--Svázané ročníky "KL"jsou k nahlédnutí veřejnosti v Archívu města Plzně, Veleslavínova 19. Ředitelem je Ing.I.Martinovský.--V oddělení pro občanství na Okr.úřadě v Pardubicích pracují JUDr.Josefa Burešová a JUDr.M. Černá.--Sokolské odznaky vyměňuje L.Hartman,Husova 724,549 01 N.Město n.Metují. --Šéf hist.oddělení Moravského zemského muzea,PhDr.Jiří Mikulka,ocenil dar dvou knih svázaných čísel "KL" od června 1980. Veřejnost k nim má přístup.--Dr.M. Vondráček z Včelákova je rodák z Vys.Mýta;doporučil,abychom v zahraničí přes"K-L" založili "Klub přátel Vys.Mýta a okolí".--V Teplicích-Trnovanech /Modlanská 39/ žije baťovec Ota Kukla.--České knihy shání a zasílá E.Novotná,Svojsíkova 36, 400 11 Ústí n.L.;tel.047/435 80.--P.Kloud je v redakci časopisu "Zdraví",adr.: B.Němcové 650/II,379 01 Třeboň.--Ubytování pro starší lidi v Želevicích u Libochovic buduje Ing.V.Gráf,Dubany 85, 411 17 Libochovice.--Ve Val.Kloboukách mají nyní na náměstí pomník obětem komunizmu. Foto přineseme.Zasloužili se Ota a Andělka Bedrošovi. Red.S.Motl poslal pohled z Nepálu.--Čeští poválečni "gulagisté" si stěžují,že se jejich věznění v SSSR nezapočítává do důchodu.--Na lince Praha-Toronto airbusem létá mj.Miloš Fiala z Lidic.--Uk.číslo elegantní revue "The Heart of Europe" lze objednat na:Nakl.THEO,Palackého 1947, 530 02 Pardubice.--K.Nedvědová,roz.Vonková z Jičína hledá Růženu Weisovou,nar.r.23 v Č.Budějovicích; žije nejspíš v Quebeku.--Členové Stratég klubu, Štěpánská 18,110 00 Praha 1, vzpomínají v dobrém na zájezd do Kanady a na průvodce v osobě vyd.t.l. Sdělila nám to tajemnice klubu Ing.Olga Holubová. Klub má na 100 členů;jsou to gen.ředitelé všech větších českých podniků.--Rektor Vys.školy ekon.v Praze nám sdělil,že inž.titul in memoriam dostal Miloslav Choc,který byl popraven v 50.letech a byl nevinný.--Dr.M.Secká nám poslala zajímavý článek o Náprstkově Muzeu v Praze. Nachází se v č.1 na Betlémském nám. Návštěvníci se zahraničí vítáni.--Jan Masaryk dostal na malostranském gymnásiu v r.1894 trojku z mravů. Není známo,co tomu říkal TGM.--Dobře se jí v hotelu Pošta v Benešově /Tyršova 162/.--Nový materiál o Janu Masarykovi přinesl"Reflex".--Zajímavý je zpravodaj Společnosti přátel Podk. Rusi "Podkarpatská Rus",Petrohradská 9, 101 00 Praha 10. Odp.red.je PhDr.A.Pilátová.--Krachem Banky Bohemia byla mj.postižena MUDr.Hana Šmídová ve Zlíně.-- R.Zbořilovi ve Val.Meziříčí říkají "Valašský Tyrš".Je mu 83 let.--V archivech StB má být informace,kdo zastřelil majora Schramma.--Vyšla studie o Vitošovském vápenci u Zábřehu na Moravě.-- Brňáci ocenili,že se "KL" zmínily o náměstkovi starosty Brna po válce,Adolfu Mokrém. --Výstava"Osudy Čechů z Volyně" bude putovat po ČR 3 roky.-- KV Hotel imperial je nabitý hosty z Ruska. Akcie hotelu jdou neustále nahoru.

Když populární manželé Pláničkovi v Rájci u Zábřehu slavili zlatou svatbu,sešla se celá nejbližší rodina,jak je vidět na obrázku.

Srdečné blahopřání

Dostaly se nám do ruky "Orlické novíny" a tak víme,že v Horní Čermné oslavil své 80.narození-ny p.František Šilar. Také evangelist"Kostnické jiskry" přinesl oslavný článek. Kdyby si Šilarové v Horní Čermné a v okolí volili svého krále,tak mají nejlepšího kandidáta: Frant.Šilar je básník, spisovatel,historik,zahrádkář,sběratel a znalec léčivých rostlin a hub,otec pěti dětí,organizátor světových sjezdů Šilarů. Má v malíčku 11 generací rodu Šilarů a jeho přednášky v Klubu důchodců jsou populární. Průpravou pro život mu byla Odborná škola hospodářská v Ústí nad Orlicí. K loňskému sjezdu Šilarů mu vyšly 2 knihy:"Náš rod" a "Básník a sedlák". Navíc do nedávna redigoval měsíčník "Hornočermnský zpravodaj" a dokončuje rukopis zetě J.A.Komenského pod názvem"Petr Figulus Jablonský, jeho rod a rodný dům". Šilarové z Texasu mu usnadnili život,když mu poslali nový český psací stroj. V rozhovoru s novináři p.Šilar nedávno řekl mj.:"Jakmile člověk začne pracovat pro veřejnost,velice brzy se jeho činnost začne považovat za samozřejmost,ne-li dokonce za povinnost. Nikoho pak už nenapadne vyslovit byť jen slovíčko uznání. Proč taky? Vždyť všechno funguje. Ale běda,když něco fungovat přestane nebo se něco pokazí. V tu chvíli je všechno dobré zapomenuto a těch chyb co se najde! Inu, ta naše povaha česká!"Ke cti Františka Šilara patří,že si dovedl vychovat mladší generaci pracanti,např. pí L.Marešovou.Jinak novým starostou H.Čermné je kovář J.Kittner,46 a vydavatel "Kan.Listů"se stal čestným členem Spolku rodáků a přátel H.Č.

Při loňské návštěvě rodné země navštívila paní Alena Bártová,z Chicaga, hřbitov v Jaroměřicích nad Rokytnou a hrob básníka Jana Březiny. Autorem sousoší "Tvůrce a jeho sestra bolest" byl její dědeček,Mistr Frant.Bílek.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

V Aucklandu na N.Zélandě zemřela Růžena Trombíková, roz.Česálková z Pardubic-Jesničánek. Byla to nejlepší přítelkyně Marie Zdráhalové. Odešly spolu do exilu.--Zatímco jiné naše noviny v zahraničí zanikají, švýcarský "Zpravodaj" přidává stránky; dubnové číslo má 44 stran a bohatý obsah. Redakci vede dr.Milan Dubský, Seestr.193, 8842 Kilchberg, Švýcary.--Pokud pokládáme paní Schindlerovou za krajanku ze Svitav /žije v Argentině/, je na místě se zmínit, že ji přijal ve zvláštní audienci papež Jan Pavel II.--Vídeňské kraj.noviny přinesly interview se spisovatelem A.Lustigem; zmínil se, že v ČR měl pocit, že tam panuje bezpráví a uvádí některé křiklavé případy.--O legionáře-seniory se v okolí Melbourne obětavě stará manželský pár Lotar a Františka Stuchlých z Lilydale, Vict. Pracují bez nároku na pochvalu.--Český spolek v Trnavě získává neustále nové členy; duší podniku je Jaroslav Kašlík. Začal vydávat bulletin "Česká beseda".--Pat Jostenová, vdova po Pepovi, shání výtisky "Čechoslováka" z let 49 a 50. Lze poslat na "KL". Také ročník 64 nemá úplný.--Baťovec Josef Buršík ze Sydney /Austrálie/ napsal sentimentální angl.báseň "Salute to Moravia".--V rezervaci domorodců v sev.Austrálii doprovázel prez.Havla antropolog dr.Jiří Chaloupka, který je v zahraničí od r.49.--S velkým nadšením uvítala prez.Havla naše kolonie ve Wellingtonu na N.Zélandě. Paní Zdráhalová se ho chtěla zeptat, proč v Ležákách v r.92 položil u pomníku popravených věnec, ale neřekl ani slovo k účastníkům tryzny, ale v tom nadšení nechtěla být negativní.--Ing.Inocenc Krutil žil na Kan.ostrovech a doma mu nyní vyšla kniha "Nevšední osudy Baťova exportéra".--Po delší přestávce se ozval krajan J.D.Konrád z JAR. Na rozdíl od jiných se rozhodl zatím zůstat. Jinak naši se hromadně vrátili do ČR nebo emigrovali do USA a Kanady.--Britská knihovna vykupuje starší emigrační publikace. Kontakt:pí Pavlíková 0171-727 7849 nebo dr.J. Lang na Velehradě v Londýně.--Jan H.Jirásek nám poslal reportáž z návštěvy prez.Havla mezi krajany v Sokolovně v Sydney. Při té příležitosti povýšila hlava ČR legionáře Jana Nováka, 98, na generála v.v. Škoda, že p.prezident nezaletěl na Tahiti, kde žije ruský legionář Josef Vychodil a jeho početná rodina. Blíží se ke stovce. Adresa:Ste.Amélie Route Faiere, Papeete, Tahiti, Polynésie Francaise. Uvítá pohlednice z celého světa.--Autor W.Šetina /Německo/ byl udiven počtem prostitutek v K.Varech a jak jsou agresivní.--Plzeňák Jiří Hurt je na štíru se zdravím v Caracasu/Venezuela/.--Líba Šlechtová-Bourgignon/Paříž/ objevila v Praze 2 restaurace, které nabízejí kančí a dančí maso, ba dokonce i cmundu.--Hervé Janecek/synovec vydavatele t.l./ si otevřel veterinární kliniku v Chatenay-Malabry u Paříže. Je poručíkem franc.jezdectva v záloze.--Milanovi Vyhnálkovi se nepodařilo vylákat prez.Havla a jeho doprovod na Tasmánii. Milan Vyhnálek ml.se s rodinou přestěhoval do Smithonu, kde budují novou sýrárnu, s Milanem st.

V Mnichově zemřel dne 7.března 1995 významný pracovník poúnorového exilu, Jaroslav Kusý. Byl hlavním představitelem Čs.křesťanské demokracie /jeho věrnými pomocníky byl mj.Jan Kuncíř, P.Jaroslav Kubovec/ a uspořádal řadu významných mezinárodních konferencí, kterými upozorňoval na teror v komunistickém Československu. Jeho působnost mezi krajany ve svobodném světě se podstatně rozšířila, když začal vydávat měsíčník "Demokracie v exilu". Když skončil práci pro Am.Fond pro čs.uprchlíky, navštívil celou řadu zemí a setkal se s mnohými krajany. Náš záběr je z r.1976 z Toronta. Jsou na něm zleva: dr.Martin Skála, p.Rudolf Fraštacký a Jaroslav Kusý. Na otázku, zda jmenovaný byl novinářem než politikem, není odpověď snadná. Doma i v zahraničí vyjdou nepochybně nekrology jeho přátel a z nich se dovíme o činnosti Kusého v Plzni a okolí a hlavně mezi tamními Orli. Měl štěstí, že se dožil obnovení svobody a demokracie ve staré vlasti. Máme v archívu fotografie z jeho návštěvy festivalu moravských Slováků v Chathamu, Ont. a v Chicagu. V r.1976 byl slavnostním řečníkem při oslavě 10.výročí založení Klubu nových v Torontě. Přátelé na něho vzpomínají v dobrém.

NAŠI V USA

Kdo z Kanady objednal a zaplatil IV.díl Pejskarovy "Poslední pocty" a výtisk dosud nedostal, nechť napíše na:Dr.Josef Pejskar, 330 N.Stage Coach Lane, Fallbrook, CA. 92028. Slíbil vyřešit všechny problémy. Jinak má IV.díl 248 stran a podobnou úpravu, jako tři předcházející svazky. Letmým prohlédnutím se zjistilo, že si přišel na své tiskařský šotek:např.z dr.Stanislava Řediny, udělal Řetinu. Ti, kteří ho znali, si chybu lehce opraví.--Nina Ingrišová /Box 144-34, S.Lake Tahoo, CA. 96151, USA/, vdova po Edovi, našla v článku Ďáblíka v "Trampu" několik omylů:např.jedna Edova hra se jmenovala "Rozmarné zrcadlo"/nikoliv Vrtošivé/ a Eda napsal na 50 operet, nikoliv oper. Eduard Ingriš ml. působí v USA jako muzikant a režizér.--Lu Hromádka z Ohia, se v chicagském "Hlasu národa" dojemně rozloučil s Václavem Hesounem, který se narodil 14.9.20 v Klukách u Písku a zemřel nedávno v Clevelandu, OH.--A.Dolinay s paní si zajeli do Portugalska. Babička z K.Varů pohlídala mezitím vnoučata.--Útulek pro naše seniory se z Chicaga stěhuje do nových budov v Naperville, IL. Pro některé rezidenty bude změna obtížná, i z toho důvodu, že nový jejich domov je mimo město.--Krajané v USA uvítali nový časopis "Země Koruny české", který lze objednat na:ORBIS, Vinohradská 46, 120 41 Praha 2.Czech Republic.--Pres.Clinton jmenoval V.Ryšavého členem am.delegace, která letěla na Slovensko k 50.výročí SNP. Vavro byl přijetím na Slovensku dojat.--V New Yorku zemřel známý pražský restauratér /dlouholetý nájemce Obecního domu/ Jaroslav Vašata, 89. Narodil se 24.9.1905 v Brodci n.Sázavou a měl restaurace v Chicagu a v New Yorku. Před vystěhováním do USA působil jako nájemce Českého klubu v Londýně v Anglii.--Náš dopisovatel Tony Cífka nás z Arizony upozornil, že Am.Obec sokolská bude 17.až 20.6. v hotelu Hilton v Naperville, IL. slavit 130.výročí založení Sokolstva v USA.--Skupina českých sportovců z Prostějova/Vychodil, Musil, Kolba, Kocourek/bude od 5.5.v USA a v Kanadě. /Před dvěma lety projeli USA na kolech./ Některé zastávky:Anchorage, hora Mt.McKinley, přír.parky Jasper a Banff, King Canyon v Nevadě, sopka Popocatépetl v Mexiku, Tuscon, AZ, New York. Trasu jim zařídila cestovní kancelář RNDr.M.Šafaříkové, Sádky 9, 171 00 Praha 7.Tel.a Fax /422/ 664-11-303. Bude z toho asi pěkná kniha.--Louis Mikulík nám z CA sdělil, že se rozpadl "Klub Strašic", po smrti K.Palivce ve Švýcarsku a H.Herrmanna v Izraeli. Louis je občanem USA, ale nyní je možné mít i občanství české, tak si podal žádost a čeká.--Dr.P.Tůma se stále zajímá o Eskymo-Welzla. Paní Tůmová byla vdova po baťovci Bradíkovi z Indonézie a Přemysla si vzala v Los Angeles. Oba se dříve znali jako studenti v Praze.--V okolí LA žijí býv.Kanaďané B.Korbář, E.Kejzlar, Vlasta Jenč, dr.Miloš Halouzka. Joe Machek nás upozornil, že Sokol Los Angeles slaví 21.5. veřejným vystoupením 85.výročí založení. Sokolský banket v březnu v Burbank, CA. byl úspěšný, ale ztrátový finančně; další bude v Sokolovně v LA.--ČR jmenovala čestného konzula v Atlantě. Adresa:George Novák, 2110 Powers Ferry Rd., Suite 220, Atlanta, GA 30339, USA. Tel./404/ 951-2992. V okolí sice žije skupina našich, ale hlavním důvodem bude asi Olympiáda.--Fascinující je článek dr.M.Rechcígla v "Čs.týdeníku" nazvaný "Stěhování moravských bratří do Aneriky".--Do rodného Brna se vrátila legenda:Eva Martinová, známá z kavárny Melodie. Zatím jen přijela na návštěvu, protože v Arizoně přece jen od r.68 zapustila kořínky.--Matka Nicole Bobekové, známé am.krasobruslařky, pochází z Prahy; žila v Chicagu od r.68.--Rozina Nehasilová si v Chicagu zase zlomila nohu.--11.3.tomu bylo 10 let, co v Chicagu zemřel obětavý krajan /a manžel Aleny, roz.Bílkové/ Karel Bárta.--Z parku na Michigan Ave.v Chicagu zmizely /dočasně?/ sochy Diany a Múzy. Jirka Srb pátrá dál. Autorem soch byl krajan Albín Polášek, tvůrce Radegasta.--V Kal.zemřel hud.umělec Vilém Bělohlávek, 77, pražský rodák.--V Pardubicích-Svítkově zemřel 6.1. býv.rez.Chicaga, RNDr.Bohumil Semrád, 57. Byl pochován v Chlumci n.Cidlinou.-- Kladinský archivář Jar.Němec zaznamenal v r.23, že z USA přijel Ludvík Janeček, tehdy vdovec se šesti dětmi, vybral si Pepičku Freiberkovou, oženil se a spolu odjeli do Omahy v Nebrasce, kde měli další 3 děti. Dnes je jich 100!

PRONÁJEM BYTŮ V ČESKÉ REPUBLICE

Nabízíme

dlouhodobý pronájem bytů v západní oblasti České republiky, 15 km od německých hranic.

Byty vysoké kvality o výměře 60-85 m² k užívání od 8/95 v rekonstruovaném objektu bývalého zámku — společenské prostory, garáže, zámecký park, tenis, rybolov.

Bydlení v klidném a čistém prostředí na hranici Šumavy a Českého lesa, 7 km od okresního města Domažlic.

V případě Vašeho zájmu zašleme podrobné informace.

Alena Angert

Silber Strasse 27, 80999 München, Germany

Poprvé od roku 1989 byl vynesen rozsudek za hanobení prezidenta

Kroměříž (gro) - Poprvé od roku 1989 potrestal soud občana republiky za hanobení hlavy státu. Za hanobení prezidenta Václava Havla odsoudil včera Okresní soud v Kroměříži ke čtyřem měsícům odnětí svobody s podmíněným odkladem na jeden rok dvaašedesátiletého důchodce Zdeňka Svárovského.

Podle soudu se Svárovský dopustil hanobení svými výroky publikovanými v novinách Denní hlasatel a Nedělní hlasatel, které vycházejí v češtině v americkém Berwynu ve státě Illinois a jsou kromě Spojených států a Kanady rozšiřovány i v tuzemsku.

Ve svých článcích nazval Svárovský prezidenta vlastizrádcem a echabem - lživým prorokem. Svárovský tvrdil, že Havel přisahal u Zdi nářků jako člen zednářské lóže, která má sedm stupňů. Znakem prvního jsou krátké nohavice, které měl Havel při své inauguraci. Svárovský se domnívá, že jde o znak krále bosáků, služebníků Židů. Uvedl rovněž, že Havel byl do roku 1967 členem KSČ a že měl svazek u StB pod krycím jménem Profesor, což dokládal písemným materiálem.

Svárovský je už desátou osobou, proti které bylo po listopadu 1989 zahájeno stíhání za hanobení hlavy státu. Dosud však byla tato stíhání z různých důvodů zastavena.

Podle paragrafu 103 trestního zákona hrozí za tento trestný čin až dvě léta odnětí svobody. Prezidentův mluvčí Ladislav Špaček včera uvedl, že prezident se k odsouzení Svárovského nebude vyjadřovat.

MFD 17/3/95

Měsíčník humoru a srandy:

"Trnky-Brnky", Box 55, 763 12 Vizovice, ČR. US$10 za rok..

Wilber Czech Museum

The Wilber Czech Museum je umístěno na 102 West 3rd Str., Wilber, NE 68365. Je otevřeno denně od 1-4 hodiny odpolední, mimo svátky. Vstup zdarma. Pro informace o tom, co můžete vidět v museu a co byste chtěli vědět o každoročním Czech Festival, zavolejte Mrs. Irma Ourecky na (402) 821-2183. Český festival, v pořadí již 34., se bude letos konat 4.-6 srpna ve Wilber, českém hlavním městě Nebrasky.